

הרומן הזה הוא פיקציה. השמות והדמויות בספר הם פרי המצאה של הסופר וכל דמיון לבני אדם, חיים, או מתים, הוא מקרי בלבד. כל הזכויות שמורות ©

רקסי השדכן

פרק ראשון

בועז הררי קם משנתו והסתכל על שעונו. המחוגים הראו תשע בבוקר "וואלה, ישנתי טוב", הוא אמר לעצמו. זה היה שבת בבוקר, יום קייץ יפה. הוא קפץ מהמיטה והתמתח, אחר כך ניגש לחלון והביט החוצה. "יום כזה אסור לבזבז", אמר שוב לעצמו והרים את אפרכסת הטלפון וחיג אל חברו אברהם פרסל. "אברי, שמע, זה אחלה של יום בחוץ. מה דעתך שנקפוץ קצת לים. "חיובי, חיובי, עבור." "אז אהיה אצלך, נאמר בעוד שעה, בסדר?", אחר כך ניקח את רקסי מבית הוריי. "חיובי, עבור." את חברו אברהם, בועז הכיר מהצבא, שם הם "בילו" ביחד שלוש שנים של שפשוף קשה בחיל הקשר. הלכו עשרות קילומטרים של מסע מפרך עם נשק וחגור מלא, עד שיצא מהם המיץ. כל זה תוך משמעת מים חמורה. קיללו את מפקד הפלוגה שלהם וחשבו שהוא מניאק, שוטה וסדיסט שסתם מתעלל בהם. אך בדיעבד התברר שמסעות האלה רק הפכו אותם לקשוחים ומחוסנים יותר. אחרי הצבא בועז ניגש מיד ללימודי אלקטרוניקה ומחשבים במכללה הטכנולוגית בבאר שבע. הוא הצליח לגמור את לימודיו בהצטיינות, ועד מהרה השיג ג'וב מכובד במפעל מקומי כהנדסאי מחשבים. גם חברו, אברהם למד שרטוט טכנית באותה המכללה, אחר כך קיבל עבודה במשרד לתכנון מכוונות תעשייתיות בעומר. כך שדרכם של השניים לא נפרדה מאז ימי הצבא.

בועז נכנס למקלחת, צחצח את שיניו, תוך שהוא מפזם את השיר הידוע של אריק אינשטיין 'שבת בבוקר, יום יפה, אימא שותה המון קפה, אבא קורא המון עיתון, ולי נתנו המון בלון...' הוא התגלח והרביץ מקלחת קרה. אחר כך הכין לעצמו ארוחת בוקר טעימה, ושתה 'המון קפה'. אחר מכן התלבש בבגדי קייץ קלים, ספורטיביים. בעשרים לעשר ירד מזירתו שבקומה הרביעית, עלה על מכוניתו, דגם 'שברולט' 2000, התניע ובשעה 10.00 התייצב אל מול פתח ביתו של אברהם. חברו הסתכל על שעונו ואמר "אני יכול לכוון את השעון שלי לפי דיוק הופעתך. כנראה שהשירות בצבא בכל זאת עשה לנו משהו טוב." בועז צחק וחזר "כנראה. אז בוא קפוץ פנימה." הם נסעו כברת דרך ברחובות באר שבע עד שהגיעו לבית הוריו של בועז. ההורים קיבלו אותם בחמימות. השניים סיפרו להם שהם נוסעים לים ובאו לקחת את רקסי אתם. כמו כל אימא טובה, גם אמו של בועז, שרה, ביקשה ממנו שינהג בזהירות. בועז נתן לה נשיקה "אימא לא לדאוג, אני כבר ילד גדול" "גם ילדים גדולים יכולים לעשות תאונות," השיבה שרה. "טוב, מבטיח שאנהג בזהירות, חוץ מזה הכבישים בשבתות כמעט ריקים."

רקסי, כלב זאב עם פרווה יפה, מעורבת בצבע שחור לבן, בראותו את בעליו קפץ עליו בשמחה וליקק אותו מכל הצדדים. "אתה יודע רקסי, שאלו בועז" "לאן ניקח אותך היום?" רקסי קשקש בזנבו וחיידד את אוזניו והטה את ראשו פעם לצד זה, ופעם לצד האחר. "ליים." הכלב כאילו הבין את מה שמדברים אליו. הוא התחיל לנבוח והשמיע קולות יבבה וביצע היפוך באוויר. רקסי היה כלב זאב צעיר מגזע טהור, כבן שנה. בועז קיבל אותו מתנה מהוריו ליום הולדתו ה-30. אז רקסי היה גור קטן, אך הודות לטיפול המסור שלו ושל הוריו הוא גדל מהר מאוד. אפשר להגיד שבעז אהב את הכלב יותר מאשר את עצמו. לרקסי היו עיניים ערניות ומבע של פיקחות. מלבד זה שהוא לא דיבר בקול אנושי, הוא עשה רושם שהוא יותר נבון מאשר הרבה בני אדם. בועז וחברו נפרדו מההורים וניגשו למכונית. בועז פתח את הדלת ורקסי עלה למושב האחורי בטבעיות כזו כאילו הוא היה בעל המכונית בעצמו. הוציא את לשונו הארוכה ונבח נביחה קצרה, כאילו אמר לבועז 'מצדי אתה כבר יכול לנסוע...'

הדרך לחוף אשקלון לקחה להם כשלושת רבעי שעה. הם פתחו את הרדיו לגלי צ.ה.ל. שהשמיע שירים עבריים קצביים של להקות צבאיות. שני החברים תופפו באצבעותיהם לקצב המנגינות "רקסי אתה אוהב את השירים האלה?" "הכלב נתן שתי נביחות קצרות לאות הסכמה. פתאום נפסק השידור והקריין הודיע שמחבל מתאבד פוצץ את עצמו בתוך אוטובוס מלא תיירים ברמת הגולן. ישנם הרוגים

ופצועים רבים. "מה אני יכול להגיד לך", אמר אברהם לחברו "מה ניתן לעשות כנגד המנוולים האלה? שום אדם בר דעת אצלנו, ויהיה הפטריוט הקיצוני והפנטי ביותר, לא יקריב את חייו למען להרוג אנשים חפים מפשע." "נכון", ענה בועז "קשה להיכנס לעולמם של בני הבלייעל האלה. שוטפים להם את המוח ומחנכים אותם לשנאה כבר מהגיל הרך. לא מזמן ראיתי ב-'מבט' הפגנה של החמ"ס בעזה. בקהל נראו ילדים בני 6-7, לבושים מדי קרב וחגורות נפץ קשורות לגופם. לדבר עם כאלה על שלום זה כמו לדבר לרקסי שמעכשיו הוא יילל-מיאו, מיאו ולא ינבח...". "היינו יכולים לגמור אתם בצ'ק", השיב אברהם "אבל העולם לא נותן לנו." "טוב", אמר בועז "הבה נשאיר את ענייני הפוליטיקה לגדולים ולחכמים יותר מאתנו." נעימות המוזיקה ברדיו התחדשו והשניים המשיכו בדרכם.

הם התקרבו לאזור התעשייה, בואכה אשקלון. הדרך לחוף הים של ברנע כבר לא לקחה להם זמן רב. כעבור מספר דקות התגלה לפיהם החוף התלול וכחול פני הים. בועז החנה את רכבו במגרש החניה והשניים החליפו את בגדיהם לבגדי ים בתוך הרכב. הם נכנסו לים למשך כחצי שעה. רקסי הלך אחריהם לכל מקום, גם לתוך המים. אחר כך שכרו שני כיסאות נוח והתיישבו עליהם על החול הרך אל מול הים. היה כיף של יום, בריזה קלה נשבה וזיו השמש שזרר ברום הרקיע חימם אותם. הם מרחו על גופם קרם שזוף, הרכיבו משקפי שמש והתכוננו לשיוף רציני. רקסי התמקם לידם באמצע, בישיבה נוחה. כעבור זמן לא רב שתי בנות צעירות וחטובות גוף עם מחבטים גדולים בידיהן באו למקום והתחילו לשחק טניס לפניהם על החול. אחת הבנות עם שיער אדמוני מסולסל וארוך הייתה חתיכה מן הסרטים, עם גוף של דוגמנית. חברתה הבלונדינית הייתה גם כן לא רעה; היה לה גוף תמיר, שערות כגלי הים גלשו לה על גבה השזוף, צבע עורה היה חום כהה, עיניה היו כחולות. "אל תסתכל יותר מדי על נקבות", העיר אברהם לחברו בנימה לעגנית "תקבל נקע בעיניים." "איך אפשר לא להסתכל כשאתה רואה שתי בתולות ים לפניך?" השיב בועז באותה נימה של לעג. "ואתה משוכנע שהן בתולות, אה?" "זה עוד יתברר בהמשך", אמר בועז בביטחון מעושה "נחקור בעניין".

הם לא היו צריכים הרבה לחכות כי השניים לא שיערו בנפשם שעוד מעט הם יעשו הכרה עם הבנות בעזרת רקסי. וכך הדבר קרה: כדור הטניס התגלגל ליד רקסי והכלב לא היסס הרבה, תפס את הכדור בפיו והחל לרוץ אתו ושתי הבנות דלקו אחוריו עם המחבטים בידיהן וכאילו מאיימות להרביץ לו שישחרר את הכדור מפיו. אך רקסי שיחק איתן מחבואים עד שהוא, במקרה או בכוונה, שמט את הכדור מפיו. אז, כשהאדמונית רצתה לתפוס את הכדור, הכלב, מתוך משחק כאילו נשך את רגלה. היא התחילה להקים מהומה וצעקה "של מי הכלב הארוך הזה?" בועז ניגש אליה "ברשותך זה אני." "כן, חביבי אתה תשלם על זה ביוקר, תראה מה שהוא עשה לי", היא צעקה והצביעה על רגלה. "חבל שאני לא מציל פה", אמר בועז "הייתי עושה לך עכשיו הנשמה מפה לפה." "אתה יודע", היא השיבה "שאתה מאוד חצוף." "לפני שאת ממשיכה פה בצעקות, הבה נראה מה קרה לרגל שלך, הכלב שלי עוד לא נשך אף אחד." "תראה", היא אמרה והרימה את רגלה. בועז הסתכל ובחן את הרגל, אך לא מצא סימן כלשהו לנשיכה. "איני יודע על מה את מדברת, אין ברגלך אפילו שריטה קטנה, את סתם עושה הצגות." "נו טוב", היא אמרה "הפעם נסלח לך. מאיפה אתה בכלל?" "מהאימא שלי" ענה בועז. "אמרת לך שאתה חוצפן. ברצינות מאיפה אתה?" "מבאר שבע, אם לא איכפת לך, ואתן?" "אני והחברה שלי, אנחנו מפה, מאשקלון." "אז אתן בטח באות לים כל יום." "לא, זה מוגזם, אך לעיתים קרובות." "אז מותר לדעת איך קוראים לך?" שאל בועז. "לי קוראים זיוה ולחברתי חוה." "נעים מאוד, שמי בועז הררי", הוא הושיט לה יד "ולחברי קוראים אברהם." השניים לחצו ידיים. "אז מה את אומרת", המשיך בועז "כדאי לקרוא לאמבולנס?" "לאמבולנס? בשביל מה?" "שיטפלו ברגל שלך." היא הסתכלה עליו במבט בוחן "אין צורך, זה יעבור." "עד החתונה שלך זה בטח יעבור." שוב בועז לא העלה על דעתו כי ההלצה שלו תתגשם, ושזו תהיה החתונה שלו דווקא אתה.

הוא הסתכל הצידה וחיפש את חברו אברהם. להפתעתו הוא ראה שגם אברי לא טמן את ידו בצלחת. בזמן שהיה עסוק עם זיוה, הוא התחיל להתעסק עם הבלונדינית, חברתו של זיוה. רקסי ישב כל הזמן בין השניים וחייד את אוזניו. פעם הוא הסתכל על בועז ופעם על זיוה. "ואת עדיין פוחדת מהכלב שלי?" הוא שאל "כבר לא", היא ענתה. "רקסי, תן שלום יפה לזיוה." הכלב הרים את רגלו הימנית וזיוה לחצה אותה קצת בחוסר ביטחון. "את גם יכולה ללטף אותו ללא פחד." היא נתנה לרקסי טפיחה על ראש. "נו עכשיו שעשיתם הכרה הוא לבטח לא יגע בך לרעה. לכל היותר יאכל לך 'ביס' מהרגל, אם זה יהיה לו

טעים." "אתה ליצן גדול." היא העירה בבת צחוק. "אני ליצן, אני חוצפן, מה עוד?" היא השתתחה בתשובתה, נענעה את ראשה אנה ואנה ולא ידעה מה לומר "אתה נחמד," היא אמרה בסוף. "עכשיו אני רגוע" השיב בועז. "תאמרי, תהיו פה גם בשבת הבאה על החוף?" "חושבתני שכן, זה יהיה כמובן תלוי במזג האוויר. אתם גם כן תבואו?" "אם רק לא ירד שלג, אז אני מניח שנבוא." בועז ראה כי אברהם עדיין מפרטט עם חוה. "תסלחי לי, לפני שנחזור הביתה רוצים עוד פעם להיכנס לים. אולי תבואו אתנו קצת לשחות?" "אין בעיה, היא אמרה וארבעתם נכנסו לים. הם בילו את היום בכיף, אכלו כריכים וגלידה ובערוב היום בועז ואברי נפרדו מהבנות. "תגיד שלום יפה לגברת," אמר בועז. רקסי נבח שתי נביחות ובזה הוא גמר את תפקידו. הם עלו על הרכב כדי לחזור לבאר שבע.

שני החברים לא דיברו הרבה בדרכם חזרה לבאר שבע. עד שפתאום בועז שאל "נו רקסי, מה אתה אומר על שתי החתיכות האלה שפגשנו היום?" "הכלב נבח שתי נביחות קצרות. "אז מה הוא אמר?" תהה אברהם. "נביחה אחת פירושה 'ככה, ככה', שתי נביחות פירושו שהוא מאשר, או מסכים. שלוש נביחות פירושו שהוא מבסוט." "ואם הוא לא מסכים איך הוא מגיב?" "אתה רוצה לשמוע?" שאל בועז "בודאי שכן" ענה אברי. "רקסי, אתה לא תקבל אוכל שלושה ימים בגלל שנשכח את הבחורה" הכלב התחיל לילל והשמיע נהימות של רוגז. "אתה רואה? הוא מבין. "לא, לא רקסי, סתם צחקתי. אתה כלב טוב." שוב נשמעו נביחות של שמחה. "תגיד אברי, איך הייתה הבלונדינית שלך? קבעתם איזו פגישה? "לא, אבל הרי הסכמנו שנבוא שוב לים בשבוע הבאה. הלא כן?" "בודאי שכן," ענה בועז "אסור לפספס הזדמנות כזאת, רק חבל שהן לא מבאר שבע, לבוא כל פעם לאשקלון זו בעיה." "אולי הן תבואנה לבאר שבע?" "אולי" ענה בועז.

פרק שני

בועז היה גבר צעיר גבה קומה ויפה תואר. אביו היה ממוצא ספרדי (תוניסאי) ואילו אמו הייתה הונגרית. כלומר אשכנזית. הוריו לא היו דתיים, אך שמרו על המסורת היהודית וברוח זאת גם גידלו את בועז, ילדם היחיד. הוא נולד בבאר שבע והיה צבר שובב 'עם קוצים במקום שנוהגים לשבת'. אך הוא היה עדין נפש, מנומס וכיבד מאוד את הוריו. במקום עבודתו בחברת מחשבים הרוויח משכורת לא רעה ואף הצליח לחסוך ולרכוש דירה של שלושה חדרים, באחת השכונות הטובות של באר שבע וגם לרהט אותה, פחות או יותר בצורה סבירה. הוא התכונן ליום, שקיווה שכבר לא יהיה רחוק, לסיים את תקופת רווקות ולייסד משפחה. הוא אהב תרבות, לקרוא ספרים, לראות סרטים טובים ולהאזין למוסיקה קלאסית. יחד עם זה לא מנה מעצמו להשתובב לפעמים במסיבות ובאירועים שונים. גם קנה רכב מיד שנייה. הוא סבר כי הבחורות של היום לא מסתכלות על גבר שאין לא רכב.

חברו אברהם היה גם כן יליד הארץ, אך ממוצא אשכנזי טהור. כל זה לא הפריע להם לפתח ביניהם ידידות של אמת. הם כל פעם נפגשו לכל אירוע, משפחתי וחברתי. לבועז הייתה חברה למשך כמה שנים ושמה היה עליזה. בחורה אינטליגנטית, סולידית, אוהבת תרבות. אך הופעתה החיצונית הייתה ככה, סתם, אפורה ומשעממת. כשהיא צחקה היא חשפה שיניים פגומות ועקומות ששום רופא שיניים, או חברה ליצור משחת שיניים לא הייתה מוכנה לפרסם את תמונתה בתור פרסומת...הוא קצת התבייש לקחת אותה לריקודים, או למסיבות של החברה. האדמונית הזאת שהוא פגש אותה על חוף הים הדליקה את דמיונו. מה זה גוף מושלם? פצצה! הוא חשב בלבו והתפלל שהוא יפגוש אותה שוב בשבוע הבא.

כל השבוע הקרינו בטלוויזיה את משחקי הגביע האירופי. בועז ואברי לא רצו לוותר על אף משחק. השניים היו חולי כדורגל ולפעמים כמעט נרדמו אל מול המרקע. היום, יום רביעי צריך להיות אחד המשחקים המעניינים בחצי הגמר, בין הנבחרות פורטוגל והולנד. לאירוע הזה בועז הזמין עוד שני זוגות מהחברים שלו, הכין קערות של פיצוחים וכמה בקבוקי בירה לשטוף את הגרון. כל זה בנוסף לצלחת מלאה של 'בונזו' לרקסי, כי גם הוא כמובן היה מומחה גדול בכדורגל...הייתם צריכים לשמוע את נביחות השמחה שהוא הקים אחרי כל גול.

אז ביום רביעי בערב כל החבורה ורקסי ישבו אל מול הטלוויזיה וצפו במתח במשחק, כשלתע הטלפון צלצל וקולה המציץ של זיוה נשמע מקצה שני של הקו "הלו זה בועז?", רציתי להזכיר לך שלא תשכחו לבוא בשבת. "הלו זיוה, מאיפה היה לך המספר שלי?" "סתם מספר הטלפונים." "טוב, אז אמרתי לך שאנו נבוא, בעזרת השם. להביא גם את רקסי..." "בטח שתביא אותו, כלב חמוד." "יהיה בסדר, זיוה אז להתראות." "נו, אתה רואה, אמר אברי "היא נדלקה עליך." "כנראה, אמר בועז מרוצה "אך נעזוב את הנקבות, קרה משהו חשוב במשחק?" "שום דבר, ההולנדים מזיעים כמו סוסים ולא מסוגלים להשוות." בגול השני של הפורטוגלים רקסי התחיל להשתולל והיה קשה להרגיע אותו. בשבת הבאה שני החברים ורקסי שוב עלו על הרכב ונסעו אשקלונה. בדרך אברהם שאל את בועז "מה אתה אומר, נחפש אותך?" "מה פתאום, ענה בועז "שהן יחפשו אותנו. אתה רוצה לשמוע עצה שאבי נתן לי?" "בהחלט, השיב אברהם "הוא אמר: 'הגבר רץ אחרי האישה, עד שהיא תופסת אותו'... במילים אחרות, אל תראה לה שאתה כלל מעוניין בה. אם יקרה ותישא אותה לאישה, היא כל החיים תזכיר לך שרדפת אחריה. סמוך עלי, הן כבר ימצאו אותנו. נכון רקסי?" "וואו, וואו! נשמעה נביחתו של רקסי מהמושב האחורי "אתה שומע, גם הוא חושב שזה נכון."

לאחר חצי שעה הם הגיעו לים. שוב החליפו בגדים ושוב נכנסו למים לשחות, ושוב שכרו שני כסאות נוח. מרחו על עצמם קרם שיזוף, הרכיבו משקפי שמש ומסרו את גופם לשמש הים-תיכונית. בועז שכב בפוזת הזאת בעיניים עצומות כשלפתע הרגיש שהשמש ברחה מפניו. לשנייה הוא סבר שאיזו ענן כיסה את פני השמש, אך מיד אחר כך הוא שמע קול נשי "או, או, או, או" הוא פתח את עיניו וראה את ראשה האדמוני של זיוה מסתיר את פני החמה. "עוד מעט אתם תהיו שרופים כמו ברווזים צלויים." היא אמרה "אהלן זיוה. מה שלומך? נו היה קשה למצוא אותנו?" "כלל לא, היא השיבה "כל החוף פה זה לא משהו גדול. אולי תבואו לשחות אתנו?" "איפה חוה?" שאל אותה אברי "לא יודעת, איפה שהוא פה, ראיתי אותה רק לפני חמש דקות." "אנו לא מזמן יצאנו מהים, עוד מעט נבוא אתכן," אמר בועז "מה דעתך להציע כיסא לגברת?" שאלה זיוה באירוניה. "כמובן, כמובן," הוא התנצל "אלך להביא עוד שני כיסאות. אז בינתיים את תשבי בשלי." בועז קם והלך להביא את הכיסאות, אחר כך התיישב ליד זיוה. "אז איך עבר עליכם השבוע? היא שאלה "מצוין, כל הזמן היינו רתוקים למרקע של הטלוויזיה, ובין משחק למשחק של שידורי כדורגל הספקנו גם לעבוד קצת ולאכול משהו." "ומה עם רקסי, גם הוא ראה את המשחקים?" היא שאלה ונתנה לטיפה על ראשו. "מה זאת אומרת אם הוא ראה? הוא היה השופט!" רקסי נבח פעמיים ואישר את ההודעה. "אני רואה שאתם שרופים על כדורגל?" "תשמעי, אם כבר לא משחקים בעצמנו, אז לפחות רואים. היום בטלוויזיה אפשר לראות יותר טוב ממישהו שנמצא שם במקום על הטריבונה. אך זה לא רק הכדורגל בלבד, אלא כל ההמולה והתרגשות של ההמונים מסביב. כל התלבושות הצבעוניות. איך הקהל הענקי של עשרות אלפי אנשים משולהבים מנסים לעודד את הקבוצות שלהם. מה יש לומר, זה אירוע ססגוני ומלהיב. את לא ראית?" "ראיתי רק קצת, השיבה זיוה "היה מאוחר בלילה והלכתי לישון." "זה לא בזבז זמן לישון?" שאל אברי "שליש מהחיים שלנו פשוט הולך לאיבוד." "ישנם אנשים שמסתדרים עם מעט שעות של שינה, אני לא, ענתה זיוה "אני זקוקה לפחות ל-8 שעות של שינה." "במילים אחרות, את דובונת." "אפשר להגיד שכן, צחקה זיוה. "הכל עניין של הרגל," הוסיף אברי "אדם יכול להרגיל את עצמו לפחות שעות שינה, וגם לפחות אוכל." "מה לעשות?" השיבה זיוה "אני אוהבת גם לישון וגם לאכול." "לבריאות, זו מדינה חופשית, לא כן?" "ומה אוכל רקסי?" התעניינה זיוה. "מה הוא אוכל?", שאל בועז "פלפל ממולא ברוטב עגבניות, סלט חסה, קרם בווארי, ובסוף הוא מזמין קפה הפוך עם קראסון. אני נותן לו בונזו וזהו" "רק בונזו?" שאלה זיוה "לפעמים גם שיירים שנשארו מהאוכל, אך אם הוא מאוד רעב הוא אוכל גם את השטיח..." "ואם הוא רוצה לעשות את צרכיו?" המשיכה זיוה להתעניין "הוא מרים את ידו ושואל 'המורה אני יכול לצאת לשירותים?' " התלוצץ בועז "פעמיים, או שלוש ביום אני, או הוריי מורידים אותו למטה בגינה והוא מסתדר עם זה." "כלב טוב, אמרה זיוה וליטפה את ראשו של רקסי. "כנראה את כבר שכחת שהוא נשך אותך." "אני רואה, אמרה זיוה "שאתה מנסה להקניט אותי." "חס וחלילה, העיר בועז.

הם עוד שוחחו על הא ועל דה, עד שפתאום חוה הופיעה "אני מחפשת אתכם כבר חצי שעה, חשבתם שהים בלע אתכם." היא נתנה יד לכולם. בועז "בואי חוה, שבי אתנו, אנו דנים איזו דיאטה לתת לכלב." "אז מה החלטתם בנדון?" היא שאלה בפליאה "החלטנו שניתן לו חתיכה מהשוקיים של זיוה..." זיוה לקחה חופן של חול וזרקה אותו על בועז "אתה ליצן ללא תקנה!" "יותר טוב להיות ליצן מפחדן" השיב בועז. "נו די מהשטיות שלכם, אמרה חוה "בואו לים." "רעיון מצוין" הסכים אתה אברי וכל החבורה, כולל כמובן את רקסי, קמה ורצה אל המים. שם ניהלו 'קרב פנים אל פנים' והתיזו מים אחד על השני.

כשיצאו לחוף השעה הייתה כבר קרוב ל-4 אחה"צ וזיווה העלתה הצעה "מה דעתכם שנצא לפרק הירקון, לגן השעשועים להשתעשע קצת?" "חיובי, חיובי, מאשר", אמר אברי. "אם כבר, אז כבר" בועז חשב בלבו 'לא כל יום מזדמן לנו לבלות עם חתיכות כאלו'. "אוקי", הוא אמר "אז ניפגש בעוד חצי שעה ליד הרכב שלי 'שברולט' 2000 בצבע כסף, תכירו אותו בקלות. כעבור חצי שעה כל החבורה נפגשו ליד הרכב. הם נכנסו וזיווה התמקמה ליד בועז במושב הקדמי וחווה ואברי במושב האחורי, ורקסי שכב בצייטנות לפנייהם על הרצפה. בועז התניע והם יצאו לדרך לכיוון תל אביב. בועז פתח את הרדיו לתחנה ששידרה שירים עבריים וכולם שרו ועלזו כל הדרך.

כעבור כשלושת רבעי השעה הם הגיעו לפרק הירקון. החנו את הרכב לפני גן השעשועים ונכנסו. "קודם כל נלך לאכול משהו", הציע בועז. החברה נכנסו למזנון גדול במקום וסעדו את לבם בתאבון רב. את החשבון בעד הארוחות, כמו כן גם את דמי הכניסה למתקני השעשועים השונים, שילמו הבחורים. בעת שהם עלו על רכבת ההרים בועז וזיווה התיישבו באותו הקרון, סמוכים זה לזו. הרכבת עלתה למעלה גבוה, גבוה, אחר כך התחילה לצלול בירידה פתאומית. זיווה צרחה ובוועז ניצל את ההזדמנות ושם את ידו על המותניים שלה והחזיק בה חזק, שחס וחלילה היא לא תיפול מהקרון למטה... היא כמובן לא התנגדה. להפך גם היא חיבקה אותו ובגמר הסיבובים השניים יצאו מהקרון מחובקים. לרקסי המסכן לא נתנו לעלות לרכבת. "צר לנו, אין לנו ביטוח עבור בעלי החיים", אמרו הבעלים. אבל דווקא לסירת השיט נתנו לו לעלות והכלב היה מבסוט. שני הזוגות עשו חיים, הם עלו לעוד כמה מתקנים. לקראת ערב מרוצים ושמחים התיישבו על אחד הספסלים כדי לפוש מעט.

"נו בנות, היה לכן כיף?" שאל בועז. הן ענו במקלה "כיפק, הי, כיפק הי, כיפק הי." בועז הסתכל בשעונו. חברה חושבני שעלינו לזוז, יש לנו כברת דרך לעשות עד באר שבע. בואו נחזיר אתכן לאשקלון. אתן גרות באותה השכונה?" "קרוב מאוד אחת לשנייה" ענתה חוה. "בועז החזיר את הבנות למגוריהן ושאל את זיווה "אז מה את אומרת, את יכולה לתת לי את מספר הטלפון, או הנייד שלך? את שלי את כבר יודעת." "אין בעיה", היא השיבה ונתנה לו את המספר. בועז רשם אותו במכשיר הנייד שלו. "טוב אז נזוז." אמר בועז. "תבואו גם בשבוע הבא? שאלה זיווה "אינשאללה", השיב בועז. הם נפרדו והבחורים גלגלו את עצמם חזרה לבאר שבע.

"אז מה אמרתי לך?" אמר בועז לאברי בדרך "הן מצאו אותנו, וחזקה עלי כי בעוד יום, או יומיים הן יתקשרו וישאלו מה קורה אתנו." "תגיד", שאל אברי "אם זה יקרה, מה דעתך על כך שנציע להן לבוא ולבקר אותנו בבאר שבע? אומנם אצלנו אין ים, אבל נמצא איזה שעשוע אחר." "מה כוונתך?" "תראה מחר ישודר בטלוויזיה המשחק המכריע בין הנבחרות הטובות של הגביע האירופי. אז נזמין אותן לצפות יחד אתנו במשחק." "אבל זה ייגמר בשעות המאוחרות של הלילה, מה אחר כך?" "שאל בועז "אין לי חשק להסיע אותן בחזרה בשעות הלילה" "מי אמר שאתה צריך להסיע אותן? נציע להן להישאר עד הבוקר..." "חומר למחשבה", אמר בועז מהורהר "מכל מקום יש רק שתי אפשרויות, או שישכימו, או שלא, מה יש להפסיד?" "את הבתולים שלך", ענה אברי באירוניה. "טוב שאתה החבר שלי, אחרת היית חוטף זפתה בפרצוף." "אני סומך עליך שתסתדר יפה עם זיווה." "ואתה עם חוה", ענה בועז "בעזרת השם."

איך שהם הגיעו הביתה לבאר שבע הדבר הראשון היה שבוועז התקשר למספר שזיווה נתנה לו. "תשמעי, בובלה, לי ולאברי עלה לנו רעיון בראש. מחר בערב תתקיים ההתמודדות המכרעת בין שתי קבוצות הטובות ביותר באירופה, בין יוון לפורטוגל והמשחק ישודר בטלוויזיה. חשבנו שנזמין אתכן לשמוח אתנו בצוותא. התוכלו לבוא?" "לבאר שבע זו בעיה... הגיבה זיווה "המשחק בטח ייגמר מאוחר בלילה ואין תחבורה. אני מתביישת לבקש ממך להסיע אותנו בחזרה לאשקלון. אך אברר את זה עם חוה, נשמע מה שהיא אומרת." "מכל מקום", הוסיף בועז "אתן תוכלו ללון פה אצלנו, יש שפע מקום בדירתך וגם אצל אברי." "קצת בעייתי" נשמע קולה הספקני של זיווה מצד השני של הקו "נודיע לכם, אז בינתיים שלום." "שלום זיווה."

"היא מהססת" הודיע בועז לחברו "הן עוד צריכות להחליט בעניין". "מה אגיד לך," ענה אברי "אומנם שתייהן כבר נשים בשלות, אך הן עדיין גרות בבית הוריהן, ואני מתאר שזה לא פשוט להן להיעדר לילה שלם מהבית, ההורים מיד יחשדו בהן." "מתישהו צריכים להתחיל," אמר בועז "אני חושב שהנשים צריכות את הסקס לא פחות מאתנו, אך הן משחקות את המשחק כאילו הן עושות טובה לגברים." "זה נכון," הסכים אתו אברי "אך היום הנשים יותר חופשיות מאשר היו פעם. אנחנו כבר לא חיים במאה ה-19, הגלולה שחררה את האישה," "זה נכון," הסכים אתו בועז "אבל עדיין יש בעיות." שני החברים החליפו עוד דעות בנדון, כשבשעה תשע וחצי בערב הטלפון צלצל וזיוה הודיעה חגיגית: "אנו נבוא, מצאנו פטנט; אמרנו להורים שהזמנו למסיבת אירוסין של חברה טובה שלנו בבאר שבע, מי ששירתה יחד אתנו בצבא. אתה יודע, מן שקר לבן כזה, רק שההורים יהיו רגועים. הבטחנו להם לחזור עד יום שני בצוהריים. תגיד לנו בדיוק את הכתובת המגורים שלך." בועז מסר לה את כתובת הדירה ואיך להגיע אליה בקלות. "באיזו שעה תתחיל המשחק?" היא שאלה "בערך בתשע וחצי, אך אתן מוזמנות לבוא יותר מוקדם." "בסדר גמור, אנו נבוא, תכינו משהו טוב." "מה זה טוב אצלך?" "נניח אבטיח קר ומתוק." "את צנועה, חשבתי שאת רצית קוויאר" היא צחקה "אולי בפעם הבאה, צ'או." אמרה וסגרה את הטלפון. "אתה גאון!" צעק בועז בהתרגשות ונשק על מצחו של אברי "אני לא הייתי מעז להציע להן זאת." "תשמע," השיב אברי "בחיים צריכים לקחת יוזמה, וזה לא רק בענייני אהבה, אלא בכל תחום. אם תחכה לברווז הצלוי שתעוף לך לתוך הפה, אז אתה יכול לחכות..."

שני החברים המאושרים הכינו את הכל הדרוש לפגישה עם הבנות: פיצוחים, ממתקים, משקאות, ואבטיח גדול, אדום ומתוק, כפי בקשתה של זיוה. הן הגיעו בדיוק בשעה הנקובה וצלצלו באינטרקום. "או, או, או, אנחנו פה," אמרה זיוה כהרגלה. "אהלן גרלס, תעלו," נשמע קולו של בועז באינטרקום. הן עלו לקומה הרביעית במעלית וכבר מצאו את דלת דירתו של בועז פתוחה. זיוה החזיקה בידה בקבוק יין משובח ואילו חוה מסר לאברי זר ציפורנים יפים וריחניים. שני הבחורים קיבלו את הבנות בנשיקות על הלחיים. זיוה הייתה לבושה חולצת בטן בצבע תכלת וחציאת מיני ורודה ושערותיה היו קשורות בסרט כחול בתסרוקת פוני. היא נעלה נעלי פסים עם עקבים גבוהים. חוה לבשה בגדים פשוטים יותר שהלמו את אישיותה הצנועה. "יפה שבאתן, הכל ביוזמת אברי. בראש שלו נולד הרעיון." גם רקסי קם ממרבצו וקיבל את האורחות בנביחה ובקשקוש זנבו "מה יש להגיד," אמרה זיוה "יש לך דירה יפיפייה וסופר מודרנית, גם הבניין מדהים." היא יצאה למרפסת הדירה ממנה נשקף נוף מרהיב על כל הסביבה. בועז הצטרף אליה "חיפשתי הרבה עד שבחרתי את הדירה הזאת, לפני זה גרתי בחור עלוב." "כל הכבוד," הוסיפה חוה "אומרים, דירה טובה ואישה יפה מרחיבים דעתו של אדם." "אמן." הסכים אתה בועז. הם חזרו לסלון. "נא לשבת," אמר בועז. כל החבורה התיישבו ליד שולחן אוכל גדול שהיה מעוצב בסגנון אולטרה-מודרני, עם עמודי ניקל ולוחות זכוכית. "אז בבקשה תתכבדו, הציע בועז. "שתייה, יין, בירה, ספרייט, צ'יפס, חמוצים. יש גם אבטיח, אולם נשמור אותו להפסקה במשחק."

"אז מה פייכן לספר לנו?" שאל בועז והסתכל על שעונו "עד התחלת המשחק יש לנו עוד שעה. היה קשה למצוא אותנו?" "כלל לא." השיבה חוה. "אתן יודעות הרבה עלינו," אמר בועז "ואילו אנו מעט מאוד עליכן. אז קדימה, מי מכן רוצה להתחיל?" "אני לא יודעת איפה להתחיל?" שאלה זיוה "אולי מן ההתחלה." ענה אברי בצחוק. "אז ככה," פתחה זיוה ולקחה נשימה גדולה "אני בת 22, נולדתי בחיפה. בגיל 10 אני ומשפחתי עברנו לגור באשקלון, בגלל שאבי מצא שם פרנסה. הוא חרט מקצועי ועובד במפעל גדול ליד אשקלון. אמי עובדת בבנק בהנהלת חשבונות. גמרתי תיכון ויש לי בגרות. שירתי בצבא, יחד עם חוה בחיל הרפואה. "היית אחות רחמנייה?" שאל אותה אברי באירוניה "מה פתאום? אני לא מרחמת על אף אחד." בא תשובתה "אתה שומע את זה בועז?", שאל אברי "זההר על נפשך..." "נו טוב," היא צחקה "אני לא כזאת רעה, עכשיו תורך חוה." חוה: "אנו מבחינת קורות חיים ממש תאומות, ההבדל בינינו באופי." "ובצבע השערות," התערב בועז "לא רק זה," היא המשיכה "יש לנו גישה שונה אל החיים," "ולגברים," התאים אברי "כמובן, כמובן." צחקה חוה "אך שתינו אוהבות גברים סקסיים..." הוסיפה זיוה. "מה כמונו?" שאל בועז בתמימות "אפשר להגיד שכן." אמרו שתייהן ביחד. "מה עם תחביבים? יש לכן תחביבים?" "לי יש," הצביעה זיוה "אני אוהבת לשחות, אני אוהבת טניס, אני אוהבת ג'ודו, אני אוהבת סרטים" "והיא אוהבת אותך..."! הוסיף אברי "למה אתה עוזר לי?" התרעמה זיוה "אני כבר ילדה גדולה ויודעת מה להגיד." "סליחה, סליחה." התנצל אברי. "רק רציתי להגיד שאם

זיווה לומדת ג'ודו, אז בועז צריך ללמוד קראטה, שיוכל להגן על עצמו... "ומה אתך חוה? יש לך תחביבים?" "אמרתי לכם שאנו כמעט תאומות, אך אני אוהבת את אברי." אברי נתן לה נשיקה על לחייה. "אתם שומעים, היא גלויה וחופשייה, אין לה מה להסתיר." "למה לי להסתיר?" היא אמרה תוך תנועת ידיים "מה שאמת, זו אמת."

"ועכשיו הגיע תור הגברים לספר." אמרה זיווה. שני הבחורים סיפרו את קורות חייהם והבנות התרשמו לטובה. "ומה התחביבים שלכם?" שאלה חוה "חוץ מהדברים שאתן אוהבות," אמר בועז "אני חובב ספורט, כדורגל, גם אוהב לקרוא בספרים, רואה סרטים טובים ובעיקר אוהב להאזין למוסיקה קלאסית." "בקיצור, בחור מושלם" סיפקה זיווה ידיים "ואתה אברי?" "אני אוהב הרבה דברים שלא יכול להרשות לעצמי," נאנה אברי "מה למשל?" שאלה זיווה "למשל הייתי רוצה שיהיה לי סירת מנוע גדולה להפליג עליה בים." "ושחווה תשתזף ערומה על הסיפון... העיר בועז "כן, משהו כזה," הסכים אתו אברי. "מה עוד?" שאלו הבנות "הייתי רוצה שתהיה לי חוות סוסים גדולה. הייתי יוצא כל בוקר לרכיבה." "עזוב שטויות, אמרה זיווה "בשביל כל התענוגות האלה לא צריכים לחלום. אפשר להחכיר סירה, אפשר לרכב גם על סוסים. לא צריך לקנות פרה בשביל לשתות כוס חלב." "לא ידעתי שיש לי חברה החכמה כזאת" העירה חוה. "אז יש לכם עוד איזה חלומות שהייתם רוצים להגשים?" שאלה זיווה "כן, בהחלט יש לי," אמר בועז "בשבת כשחזרנו הביתה ראינו רכב עם גגון מתקפל חלף לידנו ביעף, אני חושב שזה היה תוצרת CONVERTIBLE BMW גרמנית. מה זה רכב יפה? חלום." "אתם רואים," העירה חוה "בני אדם רק חולמים על מה שאין להם, ולא מעריכים מה שיש להם." "היא צודקת ב-100 אחוזים." אמר בועז. אתן מכירות את השיר של גרשווין ששר ג'ין קלי בסרט 'אמריקאי בפריז?' והוא החל לזמר:

I GOT WISDOM, I GOT MUSIC, I GOT MY GIRL, WHO CAN ASK FOR
ANYTHING MORE, WHO CAN ASK FOR ANYTHING MORE.
I GOT DAISES, IN GREEN PASTURES, I GOT MY GIRL, WHO CAN ASK
FOR ANYTHING MORE, WHO CAN ASK FOR ANYTHING MORE.
OLD MAN TROUBLE, I DON'T MIND HIM, YOU WONT FIND HIM
AROUND MY DOOR. I GOT RHYTHM, I GOT MUSIC, I GOT MY GIRL
WHO CAN ASK FOR ANYTHING MORE, WHO CAN ASK FOR
ANYTHING MORE
LA, LA, LA, LA, LA, LA, LA, LA

כולם ביחד זמזמו יחד אתו את השיר.

בועז הסתכל בשעונו "חברה, די עם הפטפוטים, בואו נראה מה קורה בליסבון," אמר ופתח את הטלוויזיה. באולפן צוות הפרשנים כבר החל בבירור הסיכויים של כל קבוצה לנצח, ואחרי כרבע שעה כבר נראו על המרקע שתי הקבוצות עולות על המגרש, תוך רעש מחריש אוזניים של קהל האוהדים שלהם. "בעד מי את זיווה, בעד היוונים, או הפורטוגלים?" שאל בועז "כמובן, שאני בעד היוונים." היא ענתה "היש לך סיבה מיוחדת לכך?" שאל אותה בועז "כן, בהחלט," היא ענתה "הם גברים כל כך יפים וחתיכים..." "אתה רואה בועז?" אמר אברי "היא ממש מומחית לכדורגל..." "ואת חוה, בעד מי את?" "לי זה ממש לא משנה, העיקר שיהיה משחק יפה ומעניין." "מילים כדרבנות." אמר אברי. אחרי שריקת השופט כולם השתתקו וצפו בעניין במשחק. לפעמים הבחורים כססו ציפורניים במצבים מסוכנים ליד השערים. היה משחק מותח עצבים ושתי הקבוצות ניסו לקלוע לשער, אך המחצית הראשונה נסתיימה בתיקו. "זה די מאכזב" הודיע אברי "חכה, חכה, עוד עלולות להיות הפתעות במחצית השנייה." אמר בועז "בהחלט," אישר אברי.

"אז חברה, מי רוצה אבטיח קר? יותר נכון מי לא רוצה?" שאל בועז "טוב, אז אני מניח שכולם רוצים." הוא ניגש אל המקרר והוציא ממנו אבטיח גדול ואדום, פרס אותו לקוביות והגיש קערה גדולה לחברה. "זה הפרי שאני הכי אוהבת," אמרה חוה, תוך שהיא מכניסה שלוש קוביות ביחד לפיה. "זה

מזכיר לי את הסיפור הבא: "אמר אברי" לפני כמה שנים עבדתי באיסוף אבטיחים במושב. יצאנו לשדה כ-10 חברה על פלטפורמה מחובר לטרקטור. כשהגענו לשדה האבטיחים התפרשנו משני צדי הפלטפורמה, במרחק 5 מטרים אחד מהשני, כששני חברה נשארו על הפלטפורמה. זרקנו את האבטיחים הקטופים אחד לשני, והחברה על הפלטפורמה סידרו אותם לערמות. האבטיחים היו כבדים ולפעמים החברה לא יוכלו לתפוס אותם והם נפלו ארצה והתבקעו לרסיסים. היה אתנו כלב בולדוג שהיו לו רק ארבעה שיניים בפיו. כל פעם שאבטיח התפוצץ הכלב התנפל עליו וזלל אותו בתאבון, והגרעינים זלגו לו החוצה בשתי הקצות של פיו. אף פעם לא אכלתי כל כך הרבה אבטיח כמו אז.

"תגיד בועז", שאלה זיווה לאחר זמן מה "מה קורה לרקסי? הוא כזה שקט ואפטי היום. כרגיל הוא ערני ואוהב לשחק." בועז הסתכל ארוכות בכלבו, אחר כך אמר "אני חושב שהוא מאוהב ומתגעגע לבת זוגו." "מה כלב יכול להיות מאוהב? שאלה חוה" תתפלאי לשמוע שכן, ועוד איך. לפני כמה ימים לקחתי אותו לחבר שגם לו יש כלבה סוג זאב גזעי. הוא לא רצה לתת לכלבה "להתעסק" עם כל אחד, פרט לאותו הגזע, לכן קרא לי להביא את רקסי. השארתי אותו כמה ימים אצלו. אל תשאלו, הייתה שמחה וששון. ועכשיו, מאז שהוא חזר הביתה הוא עצוב," אמר בועז וליטף את ראשו של הכלב. "מסכן," קראו הבנות כמעט ביחד. "אז מה תעשה עכשיו אתו?" שאלה זיווה "שום דבר. מדי פעם אקח אותו לבקר אצל הבת זוג שלו. גם לכלבים יש רגשות, ולו הם היו יודעים לכתוב, הם היו כותבים רומנים קורעי לב." "אינך מיחס יותר מדי תכונות אנושיות לבעלי חיים?" שאלה זיווה. "הביטי," הוא ענה "לחיות אין שכל, אך יש להן אינסטינקטים מפותחים מאוד, יותר מאשר אצל בני אדם. למשל חיות יכולות לחוש מראש רעידות אדמה, סערה מתקרבת, כל מיני אירועים מסוכנים. עם זר רק עולה במדרגות, רקסי מיד מגיב בנביחה, או ברטינה. אני כבר לא מדבר על זה שכלב הוא היצור הנאמן ביותר לבעליו, ולא איכפת לו אם הוא עשיר, או עני, יפה, או מכוער, שמן, או רזה, מצליח, או מפסיד. הוא תמיד לצדך בכל צרה." זיווה ניגשה לרקסי וליטפה אותו "כלב שלי מסכן מאוהב. נטפל בך אחר כך."

כעבור כמה דקות המשחק התחדש וההפסקה השנייה הביאה הפתעה. "גוווול," צעקו ההמונים, אך רקסי רק הרים את ראשו לרגע ושוב שקעה בחזרה למלנכוליה. "יוון 1-פורטוגל 0- צעק הקריין בכל גרוננו. אולי הם ייקחו את הגביע." מי שהייתה הכי מבסוטה מהתוצאה הייתה, כמובן זיווה "הנה ה- 'חתיכים' שלך מתקרבים לניצחון," העיר באירוניה אברי. "מגיע להם, תראה כמה יפה הם משחקים." אני רואה שהבנות שלנו מתחילות להבין בכדורגל "ברווו," צעקה חוה "נקוה במונדיאל הבא תהיה מקום גם לנבחרת נשים." התוצאה נשארה בעינה עד סוף המשחק. "יוון ניצחה, יון ניצחה!" פיזזה זיווה "אמרתי לכם." הם עוד שוחחו כמה זמן, אחר כך אברי קם ממושב וזמר "טוב, תודה, תודה רבה לכם על הכנסת האורחים הלבבית. עכשיו אני וחוה זזים ומאחלים לכם המשך בלוי נעים ולהתראות מחר. הם התלבשו ועזבו את הבית וזיווה ובעז נשארו לבדם.

בועז כיבה את הטלוויזיה ונשאר ישוב על השפה כשגופו העליון מעורטל. זיווה התיישבה לידו "היה נחמד, לא כן?" היא שאלה "נכון," הוא השיב והסתכל על רקסי "כואב לי הלב, כשהוא סובל גם אני סובל אתו." "אז תיקח אותו לבת זוגו וכולם יהיו מרוצים." "כנראה שאעשה זאת מחר," הוא אמר. "תאמר," שאלה זיווה "אתה לא מאוהב...?" "יתכן שגם אני," בועז אמר מהורהר. היא התקרבה אליו החלה לשחק עם שרשרת הזזה שלו שקישט את צווארו. "הגד לי, אתה לא מפנטז לפעמים על נשים?" "לפעמים כן," הוא הודה "אז גלה לי מי אלו?" "לאחרונה פגשנו על שפת הים שתי בנות יפיפיות." "הלא הייתה אחד מהן כזו אדמונית שקוראים לה זיווה?" "בהחלט. מאיפה את יודעת?" "גם לנשים יש חושים, לא רק לכלבים..."

הם ישבו בשקט זה ליד זה לזמן מה, אחר כך זיווה אמרה "אתה לא צריך יותר לפנטז, אני כאן ויושבת לידך. היא משכה אותו אליה עם השרשרת הזזה ונתנה לו נשיקה בפיו. הוא תפס אותה חזק ונשק אותה נשיקת לשון. "יש לי בקשה אליך," היא אמרה "אתה מוכן להוציא את רקסי לחדר הסמוך, אני מתביישת לפניו." "תשאירי את הכלב פה ונוציא את עצמנו לחדר השינה." "אין בעיה," היא אמרה. הם עברו לחדר הסמוך ושכבו על מיטתו של בועז צמודים זה לזו. אחר כך בבד אחד האש התשוקה פרצה ביניהם. הם פשטו את בגדיהם ועשו סקס. זה היה סקס פראי, בלתי מרוסן. הם כמעט שברו את המיטה. בסוף מסופקים ומאושרים שכבו האחת ליד השני בלא אומר מילה. הוא חיבק אותה ושניהם נרדמו מחובקים.

פרק שלישי

כשבועז התעורר למחוקת בבוקר הוא לא תפס ברגע הראשון מה קורה אתו. רק כשהביט בזיוה שישנה עמוק לידו, ושערותיה האדומות משתפלות לה על הגב, הוא נזכר בלילה הסוער שעבר עליהם. הוא הסתכל בה ארוכות, אחר כך קם מהמיטה בזהירות וכיסה אותה בסדין. נכנס למקלחת, התקלח והתגלה ושם הרבה 'אפטר שיב' על פניו. יצא למטבח וחיבר את הקומקום החשמלי והכין קפה חזק. אחר כך הביט בשעונו ונוכח לדעת שהשעה הייתה כבר אחרי 10. זה היה יום שני והוא צריך להמציא איזה תירוץ טוב למה שלא הופיע הבוקר במקום העבודה. 'טוב, לא יתלו אותי שיום אחד לא באתי, אך צריך להמציא להם משהו אמין' הוא חשב. אז נזכר במעבדיו הקודם שפעם היה מאוד מרוגז עליו ואמר לו בכעס, 'לך להז... ותביא קבלה...'. מאחר שהוא לא יכול היה להביא קבלה כזאת, הוא צלצל לבוס הנוכחי שלו וסיפר לו שקרוב משפחה שלו חלה פתאום והיה צריך לבקר אותו בב"ח. טוב אני אצא מזה, איכשהו, אך מה עם זיווה? היחסים ביניהם נכנסו לשלב מתקדם יותר. היא התפעלה אתמול מדירתו היפה ויודעת שהוא מסודר בעבודה ויש לו גם רכב. יש לשער שהיא 'תתלבש' עליו ביתר שאת. הוא לא היה בטוח בעצמו לגביה. אחרי כחצי שעה הוא הציץ בחדר השינה וראה שהיא התעוררה. "בוקר טוב, בוקר טוב הנסיכה. אני רואה שישנת טוב." "בוא הנה, בוא הנה," היא קראה לו באצבעה. הוא ניגש אליה והיא שוב משכה אותו אליה בשרשרת ונתנה לו נשיקה לזהטת על פיו. "ככה צריך להגיד בוקר טוב לאישה שאתה אוהב אותה." "בוקר טוב," הוא חזר "מה דעתך לקום, להתרחץ ולאכול ארוחת בוקר טובה אתי. אני מאוד רעב, הוצאנו הרבה מרץ בלילה." "טוב בסדר," היא התמתחה "אני כבר קמה." עד שהיא הייתה במקלחת הוא הכין את ארוחת הבוקר לשניהם: חביטה, גבינות, חמה, דבש, ריבות, צנימים, סלט ירקות. מיץ תפוזים וקפה. הם סעדו את ליבם בלא אומר דבר. בועז הסתכל בשעונו "יקרתי, חושבני שאת צריכה ללכת. השעה כבר 11." פתאום הדמעות הציפו את עיניה והיא פרצה בבכי מר. "מה קרה לך זיווה? מדוע את בוכה?" הוא שאל בדאגה "אתה לא אוהב אותי, רציתם שנבוא אילכם רק בשביל לשכב אתנו," היא התייפחה "ועכשיו אתה רוצה להתפטר ממני. אפילו נשיקה לא נתת לי."

הוא חיבק אותה חזק ונשק לה "אז בואי, ולפני שאת ממשיכה לבכות ומאשימה אותי בדברים שלא היו ולא נבראו, הבה נבהיר את הדברים. א) מי רצה לעשות סקס עם מי, זה עוד נושא לדיון. ב) אנו התנשקנו כל כך הרבה ששום זוג לא התנשק בערב הראשון של פגישתם. ג) אמרתי לך שהשעה כבר 11, זה לא מפני שרציתי להתפטר ממך, אלא פשוט בגלל שחששתי שלא תגיעו הביתה בזמן. הרי את בעצמך אמרת שהבטחת להורים שלך להיות בחזרה עד הצוהריים. כל זה נכון, הלא כן?" היא הורידה את ראשה ואמרה חרישית "נכון." "טוב, אם זה נכון אז נשאר את זה כך, ואנחנו ניפגש עוד הרבה פעמים והאהבה תפרח בינינו." הוא שוב נשק לה והם התנשקו ארוכות. "ועכשיו ברצינות, אם את לא רוצה שההורים שלך ידאגו, אז את צריכה לחזור הביתה. את וחווה תיסעו ביחד?" "כן," היא השיבה. "טוב, אז אשאל את אברי מה המצב אתם" הוא הרים את הטלפון והתקשר לידידו. "הלו אברי. זה בועז. איך המרגש?" "כמו על הר געש." הוא ענה "מה עכשיו בוקר, אתם עוד גועשים?" "אש הלבנה רותחת, אבל כעת התקררה קצת" "נו, אז קדימה, הבנות צריכות לחזור לאשקלון, אחרת יהיה פה סקנדל בינלאומי. אתה יודע, ההורים יתחילו לדאוג, יטלפנו למשטרה וכולי." "טוב, היא כבר מתלבשת. ניפגש בתחנה המרכזית בעוד חצי שעה." "שמעת זיווה? בעוד חצי שעה תפגשו בתחנה המרכזית. אז תתלבשי ולדרך, אני אקח אותך." כעבור חצי שעה כל החבורה נפגשו בתחנה. כולם היו מבסוטים וזיווה כאילו שכחה את הדמעות ואת קדרות הנפש שלה. לאחר זמן הן עלו על האוטובוס והבחורים נפרדו מהן בנשיקות פרדה. "תהיו בקשר!" זיווה צעקה מהחלון.

לאחר הצוהריים של אותו היום שני החברים נפגשו בדירתו של בועז. "אני מתאר שאתה רוצה לשמוע איך עבר הלילה ביני לבין זיווה?" שאל בועז "כולי קשבת, סקרנות. אני מת לשמוע על כל פרט ואפילו המגעיל ביותר" אמר חברו באירוניה. "אתה תצטרך להסתפק בזה שאומר שהיא הייתה פנתרית במיטה, היא ממש גמרה אתי." "אז זה טוב, לא כן?, היה יותר טוב שהיא הייתה נרדמת באמצע?" "תשמע קשה פה להיות אובייקטיבי ולקבוע כללים. כל אדם והאופי והמזג שלו." "אתה זוכר," שאל אברי "בעת שבפעם הראשונה ראינו אותן על שפת הים. אז אמרת שאילו בנות הן בתולדות ים. ועכשיו

שכבר הספקת לבדוק את העניין, מה אתה אומר, היא אכן הייתה בתולה?" "אהמםם" כחכה בועז במבוכה "האמת היא שמרוב התרגשות לא בדקתי את העניין. לא מצאתי שום סימני דם וכולו. מכל מקום זה גם לא עניין אותי. אני לא איש דתי, חרדי שמדקדק בפרטים האלה. היא הייתה נהדרת במיטה וזה סיפק אותי לחלוטין. ואצלכם, בבקשה, שאל בועז "גם אני רוצה לשמוע דו"ח מלא." "אצלנו העניינים מתנהלים על מי מנוחות," השיב אברי "לא עשינו סקס בלילה הראשון. אני רוצה להתקדם אתה לאט, אבל בטוח. אין צורך למהר." "תגיד" שאל אברי אחרי זמן מה "מי היה היוזם אצלכם, אתה, או היא?" "מעניין מה אתה חושב?" "אני מניח שהיא" "אז אתה מניח נכון," השיב בועז. "ועוד דבר וסליחה שאני שואל את זה, אתה אוהב אותה?" "בועז הרהר ולא ענה מייד, אחר כך אמר "אם סקס נקרא אהבה, אז כן. הבט בשפה העברית אין לדאבוננו הבחנה מדויקת בין אהבה גופנית, היינו סקס, לבין אהבה נפשית, היינו אהבת אמת בלב ובנפש, שמבוטאת במילה אחת. טרם הספקתי להכיר אותה די הצורך, אני מתכוון מבחינה נפשית ומבחינת האישיות שלה. זה שבילינו קצת יחד זה לא אומר שום דבר. אני רוצה שנהיה ידידים, חברים טובים ואז האהבה תבוא מאליה." "יש אמרה שאומרת," העיר אברי "זו הייתה אהבה ממבט ראשון." "לא אצלי," השיב בועז "אין ספק שהיא יפה וחתיכה, אך לי גם חשוב מה שיש לה בראש, האם היא ישרה, הגונה, פקחית. מה שעד כה הספקתי לדעת שהיא יודעת לעשות הצגות. גם הבוקר היא התחילה לבכות שאני לא אוהב אותה ועלה לי במאמץ רב כדי לשכנע אותה שזו לא ככה." "נו טוב," הוסיף אברי "אם היא יפה וגם חתיכה וגם יודעת לעשות הצגות, אז אולי היא תהיה שחקנית באחד הימים..." "לכך עוד היא עוד צריכה ללמוד עוד כמה דברים." "למשל מה?" התעניין אברי "למשל שחקנית צריכה לזכור טקסטים שלמים בעל פה, למשל שחקנית צריכה להכניס את עצמה לעולמו של אדם אחר, למשל היא צריכה להתגבר על אימת הבמה, למשל היא צריכה לצחוק גם שאין לה שום חשק לעשות כן, או להפך, וכולי, וכולי." "מישהו הכם אמר שכל העולם הוא במה ואנחנו בשחקנים עליה." העיר אברי. "טוב, זה נכון, השיב בועז, אך בוא נדבר על משהו אחר. אני רוצה לקחת את רקסי שוב אצל ידידי עמוס שיש לו כלבה גזעית כמו רקסי. הוא כל כך עצוב מאז שהייתי שם אתו בפעם הראשונה. אתה מוכן להתלוות אלי?" "בחפץ לב," ענה אברי.

בועז הסתכל בשעונו "טוב, השעה עכשיו 5 וחצי אחר הצהריים. נרים טלפון לעמוס אם הוא פנוי כעת לביקור." הוא התקשר לידידו וקיבל תשובה חיובית. "אז בסדר, הוא מסכים, אך לפני כן נשאל את החתן בעצמו. רקסי בוא הנה." הכלב קם ממרבצו וניגש אל בועז. הוא ליטף את ראשו ושאל אותו "אתה יודע לאן אקח אותך היום?" רקסי חידד את אוזניו וקשקש בזנבו "אל החברה שלך פינקי, בסדר?" הכלב התחיל לנבוח, קפץ וליקק את בועז, אחר כך התחיל לחוג בסיבובים סביב החדר. "טוב," אמר בועז "אז נצא לדרך." הם נסעו במכונית עם רקסי לאזור אחר של העיר, לשכונת וילות. שם גר ידידו עמוס בוילה מהודרת עם חצר גדולה. רקסי התחיל להראות סימני מתיחות ברגע שהגיעו למקום. אחר כך שנכנסו לחצר בועז שחרר אותו לחופשי. בהתחלה שני הכלבים רחרחו אחד את השניה, אחר כך הם פתחו בריצה ביחד סחור, סחור מסביב למגרש, וכשהתעייפו הם שוב רחרחו אחד את השניה ובסוף הזדווגו ארוכות. "אתה רואה," אמר בועז "בני אדם עושים את אותו הדבר, רק אולי בצורה מעודנת יותר. אנחנו חיות מתורבתות שהולכים על שתיים. בני האדם מגנים את הכלבים בגלל שהדבר הראשון שהם עושים כשנפגשים הוא חיטוט ורחרוח בעבר המין של השני, בלי כל בושה. אנחנו עושים אותו הדבר, אך לא בפומבי." "אז כמה זמן תשאיר את רקסי אצל החברה שלו?" שאל אברי. בועז משך כתפו "חושבני עד שבת, אז שוב ניקח אותו לים. אני תקווה שעד אז הוא יירגע." "תגיד, אם יהיו גורים, מי יזכה בהם?" שאל אברי "בראש ובראשונה כמובן עמוס, בעל הכלבה. לי מספיק רקסי, לעת עתה. מה היית רוצה גור?" "אולי" ענה אברי "אם הוא יהיה יפה ופיקח כמו רקסי." "טוב, תסביר את זה לרקסי," העיר בועז.

חברו של בועז, אברהם פרסל, עוד היו לו דאגות פרנסה. הוא לא היה מסודר כמו בועז בעבודה קבועה, גם לא הייתה לו עדיין דירה משלו. הוא גר בדירה שכורה ושילם שכר דירה יקר. גם הרוויח פחות מבעוז, לכן היה צריך לחשוב בכל הוצאה שהוא הוציא מכיסו ולא נותר לו הרבה כסף לבזבזים. למזלו חברתו, חוה, הייתה בחורה נבונה וחשה במצוקתו ולא נתנה לו לשלם עבורה בשום מקום לאן שהשניים הלכו, גם שהוריה לא היו אנשים אמידים. לעומת זאת חברתה, זיוה, חשבה שזה אך טבעי, ומובן מאליה שהגבר צריך לשלם בעדה. בועז לא עשה מהעניין בעיה, כי הוא טרם גיבש לעצמו דעה

נחרצת עליה. היא הייתה מושכת, סקסית, מפונקת וקשה היה לו להגיד לה 'יקרתי', גם את יכולה לשלם לפעמים בעד הבלויים'. הוא לא אמר לה דבר כזה, הוא התבייש. גם הפחד שזה יעורר אצלה תגובה בלתי רצויה הרתיע אותו. הוא לא אהב לריב. הם בילו הרבה, לפעמים ביחד עם אברי וחזה, לפעמים רק שניהם. הוא לקח אותה לסרטים, לריקודים, לפגישות חברתיות. היא ידעה לרקוד טוב וזה שימח את בועז, שהוא בעצמו היה רקדן מעולה.

אחרי שלושה חדשים בועז חשב כי הנה הגיע השעה לבקר, ביקורים הדדיים אצל ההורים. רצה להכיר את משפחתה. יש פתגם, הוא נזכר, שאומר "כדאי לך לראות את האימא, לפני שתתחתן אם הבת...!" הוא היה מסופק אם יש בפתגם הזה משהו ממש, אך בכל אופן כדאי לשים לב על כך, הוא אמר לעצמו וציפה להיפגש עם הוריה.

"זיוה, מה דעתך להפגיש אותי עם הורייך", בועז אמר לה יום אחד "אינך חושבת שהגיע הזמן לך?" "אתה צודק, באמת הגיע הזמן." "אני מקווה שכבר הספקת לדבר אתם עלי." "נו מה אתה חושב? דיברתי דווקא הרבה." "אז מה הם אמרו?" "הם אמרו שהם מצפים לפגוש אותך מתי שאני ארצה בכך." "אז קדימה מה מעקב אותך?" "אתה!," היא אמרה בצורה החלטית. "אני לא תופס, מה זאת אומרת, אני?" "רוצה לדעת אם אתה רציני לגביי." "אם אני רציני...? HEY BABY, WAIT A MINUTE, אני לא התכוונתי שאני הולך לבקש את ידך מהם בהזדמנות זאת, אני פשוט רוצה להכיר אותם. יש לך בעיה עם זה?" "אין לי בעיה," היא אמרה בלא חשק "אז, טוב, אדבר אתם ונתאם פגישה." "בסדר גמור" הוא ענה.

גם בועז דיבר עם ההורים שלו עליה. הוא סיפר להם את האמת, מלבד כמובן על הפרטים האינטימיים. איך הוא פגש אותה, מה הן הספקות שלו לגביה. סיפר להם שהיא מאוד יפה. גם מהם ביקש להיפגש אתה לאחר שהוא יפגוש את ההורים שלה. אמו של בועז, שרה, לקחה את ידו ואמרה "תשמע בני, יופי זה דבר טוב, לאדם יפה יותר קל להסתדר בחיים מאשר לאחד מכוער. אולם היופי זה לא הכל, מה שיש פה בפנים," היא הצביעה על לבה "זה החשוב. אם היא תהיה אישה אוהבת לך?, אם היא תעריך אותך כראוי?, אם היא תהיה בעלת בית טובה?, אחר כך אימא טובה לילדיכם. ואחרון חביב, אם היא תהיה לך רעה וידידה בנפש?, ולא שתגיע למסקנה שאחרי שגמרת את ה-'התעמלות' אתה, לא יהיה לך אם מי לדבר." בועז הביט באמו בהערצה "אימא, את לא רק טובה, את גם פקחית מאוד," אמר ונשק על מצחה. "כן," הוא המשיך "אך איך אפשר לדעת את הדברים אלה מראש?" "בני, זה אתה צריך לדעת בעצמך, אתה צריך לחוש אותה; אם היא כנה אתך, או אם היא משקרת. יש אותות וסימנים שבני אדם משדרים לזולתם מלבד הדיבור הישיר. אומרים מי חכם?, זה שרואה את הנולד. ועוד דבר אני רוצה להגיד לך. האישה שתתחתן אתה, זאת לא תהיה אותה האישה כעבור 10, 20, 30 שנה. בני אדם משתנים עם הגיל לא רק מבחינה גופנית, אלא גם מבחינת האופי שלהם, זה תהליך טבעי לטוב, או לרע."

הוא שוב נשק אותה. "טוב אימא, אביא אותה לכאן בקרוב, רק עוד דבר אחד לא הזכרנו; חשוב שהיא תדע גם לבשל?" בשלב זה אביו של בועז, יואל, התערב "בחייך, איזה אישה צעירה יודעת לבשל. גם האימא שלך למדה לבשל על הקיבה שלי. היא לא ידעה אפילו להכין חביטה כשהתחתנתי אתה." כולם פרצו בצחוק "זה נכון אימא?" שאל בועז "כן זה נכון," היא אישרה ועיניה היו דמועות מצחוק "אותי פינקו בבית ולא רצו שאתעסק עם בישול." "בכל זאת נשארו בחיים," אמר יואל והוסיף "דבר אחד בטוח; רק כשגרים ביחד תקופה מסוימת, רק אז אפשר יהיה לדעת איך שני אנשים יכולים להסתדר תחת גג אחד."

ההורים עוד העלו זיכרונות מראשית ימי הנשואים שלהם ועל קשיי החיים שהיו בארץ באותם הימים. "מה שלום רקסי?" התעניין האב "אה, רקסי, הוא עכשיו בירח הדבש שלו, עושה חיים משוגעים. בשבת ניקח אותו שוב לים. כשבועז קם כדי להיפרד מההורים אבא שלו הניח את ידו על כתפו ואמר "באמת בני, הגיע הזמן שתתחתן. אתה יודע אנחנו מתגעגעים לנכדים." "יהיה בסדר אבא," אמר. הוא נשק להוריו וחזר הביתה.

בין אברי לבין ידידתו חוה העניינים התנהלו כפי שאברי הגדיר זאת 'על מי מנוחות'. הם שניהם היו טיפוסים רגועים ושקטים. חוה וזיוה היו ידידות מימי הבית הספר תיכון באשקלון, שם למדו ביחד עד סיום לימודיהן, ועד בחינות הבגרות. חוה הייתה ילדה שקטה ומנומסת. הוריה ומוריה אהבו אותה מאוד בגלל שהייתה גם תלמידה טובה. לעומתה חברתה, זיוה, הייתה 'פלפלית' ושוכבה גדולה מגיל קטן. היא אהבה לפלרטט עם הבנים כבר בבית ספר. זיוה גם הייתה מפותחת ממנה וכבר בגיל 15 היו לה שדיים גדולות והמיניות שלה התבלטה מאוד. הציונים שלה בבית הספר היו בינוניים, אך היופי שלה, והופעתה

הסקסואלית כיסו על הכל. לזיוה היו לה המון מעריצים גם בצבא והבנים ציפו לחסדיה... היא לא הייתה מופקרת, חס וחלילה, אך מכיוון שהיא משכה את תשומת ליבו של המין השני, היא תמיד הרגישה את עצמה במרכז העניינים. זה עורר כמובן קינאה אצל שאר הבנות ביחידה. עם היו לה יחסי מין עם הבנים, לעולם לא נדע, כי היא לא אהבה לדבר על זה לעולם, למרות שחברותיה ביחידה הפצירו בה לספר להן על סודותיה. זוהי הייתה בחורה סולידיה ורצינית גם עם יחסיה עם הבנים. היא לא אהבה את הטיפוסים המשוויצים, אלה שאת בורות שלהם הם ניסו להסתיר בפטופטי להג ולא מעט עם גסויות לשון. למרות הניגודים ביניהן זיוה וחווה נשארו ידידות גם לאחר שהן גמרו את שירותן הצבאי.

ביום שישי זיוה ובוועז שוחחו בטלפון. היא שאלה אותו "אתם באים מחר לים?" "קרוב לודאי שכן" ענה בוועז "שמע, מה אתה אומר שבהזמנות זאת נקפוץ להורים שלי?" "טוב, אני צריך להתלבש קצת מסודר לאירוע הזה, משהו חגיגי. אי אפשר לבוא אליהם כמו חורני, בבגד ים, לא כן?" "נכון מאוד," אישרה זיוה. "ומן הראוי שאביא להם איזו מתנה, חוץ מפרחים כמובן. יש לך איזה רעיון?" הוא שאל אותה "אולי תביא בונבוניירה יפה," "בינגו!, אז נבוא." "מה דעתך להזמין גם חווה ואברי?" היא שאלה "לא, לפי דעתי זה לא מתאים, נשאיר את זה להזמנות אחרת." "ואת רקסי?" "את רקסי כן, אך נשאל אותו מה דעתו בעניין, בסדר?" "אוקי" הסכימה זיוה.

בשבת הבא הזוג הצעיר ורקסי התכנסו בביתם של ההורים באשקלון. זיוה הייתה לבושה יפה, אך באופן צנוע. שני ההורים של משפחת ורדי, מרים ומשה, קיבלו את בוועז בסבר פנים יפות. "אנו נפגשנו על שפת הים, והנה השדכן שלנו רקסי," סיפרה זיוה ונתנה לרקסי טפיחה על הראשו. "ההבדל בינו לבין שדכן רגיל זה שהוא לא מגיש חשבון," העיר בוועז בהלצה. זיוה: "האמת שבהתחלה מאוד פחדתי ממנו, אבל עכשיו אנו ידידים. נכון רקסי?" הכלב נבח פעמיים והרים את רגלו הימנית לאות אישור. "אז חסכתם את דמי השדכנות, אבל לרבי בכל זאת תצטרכו לשלם," אמר אביה של זיוה, מי שכבר היה כבר מעודכן בסיפורו של הזוג "אין לנו רב במשפחה." "כשנגיע לגשר," אמר בוועז "נראה איך נוכל לעבור אותו. שמעתי בקצרה את תולדות המשפחה שלכם מפי זיוה, התוכלו להוסיף מעט מפיכם?" ביקש בוועז. "טוב," אמר משה, גבר בגיל העמידה, מי שהשיבה כבר זרקה בשערותיו. "כפי שאתה רואה, אנחנו משפחת פועלים פשוטה. עבדנו כל החיים קשה וגיזלנו שתי בנות, את זיוה ואת אחותה שושי, שהיא צעירה ממנה בשש שנים, בת זקונים. שושי, בואי הנה. תני שלום יפה לכוועז." הנערה, בעלת הצמות ארוכות ועיני שקד שהייתה דומה מאוד לזיוה, באה אל בוועז ונתנה לו יד. "את יכולה גם להגיד שלום לרקסי. הוא לא יעשה לך שום דבר," אמר בוועז. היא ליטפה את ראשו של הכלב. "ברבו, את מאוד אמיצה."

"ואת גברת ורדי, מה את יכולה להוסיף לנאמר?" שאל בוועז "כמו כל יהודיה טובה," היא אמרה "אענה לשאלה בשאלה." "בבקשה," אמר בוועז בסקרנות. "ראית במקרה את ההצגה בשם 'אילוף הסוררת' של שקספיר?" "אני מודה ומתוודה," אמר בוועז "כי טרם ראיתי, אך אני יודע על מה מדובר כי יש לי קסטה עם סרט אמריקאי בשם 'נשקני קייט'. זה עיבוד קולנועי, מחזמר, מצחיק עד דמעות המבוסס על אותו המחזה, עם הרבה שירים וריקודים." "טוב, אם אתה מכיר את המחזה, אז אתה ואדי זוכר כי משחק שם סוחר ונציאני עשיר, שלא מצליח למצוא חתן עבור אחת הבנות שלו בגלל שהיא, שדה משחת, שונאת גברים מושבעת, ומסרבת להתחתן. עד שבא גבר לעניין שידע איך לטפל בבת הסוררת." זיוה ובוועז הסתכלו על האימא בתמיהה. ברגע הראשון בוועז לא ידע איך להגיב, אחר כך הוא שאל "אולי את מתכוונת לבת שלכם זיוה, שהיא הסוררת...?" אך אינני חושב שהיא לא רוצה התחתן." "להתחתן היא דווקא כן רוצה," אמרה האם "אך היא צריכה גבר חזק." "חכו רגע," אמר בוועז ופשט את מעילו, הפשיל את שרווליו והראה את שריריו החזקים להורים. "אינני חושב שאזדקק להם, כי יש לי כלב נאמן וממושמע והוא משתוקק לטעום 'ביס' מהשוקיים של זיוה..."

זיוה פרצה בבכי מר "אולי תרדו ממני, בבקשה." היא אמרה תוך דמעות "מה אני עשיתי למען השם?" בוועז חיבק אותה אליו חזק ונתן לה נשיקה. "שום דבר, יקירתי, האימא שלך סתם מתלוצצת. היא אישה פקחית ושנונה ותאמיני לי שהיא רוצה רק את טובתך. דרך אגב, שתבואי אצלי, תזכירי לי שנראה את הסרט ביחד. את תמותי מצחוק." לאחר התקרית הזאת כל המשפחה התיישבו ליד השולחן, שהיה עמוס מכל טוב וסעדו את ליבם. זיוה נראתה מפויסת והצחוק חזר על פניה. "ועכשיו," אמרה זיוה, לאחר שסיימו את הארוחה "מה שנותר לנו לעשות הוא לבקר גם אצל ההורים שלך. השוחחת אתם על כך?" "כן" בהחלט. רק צריך לתאם את הזמן. "מה עושים ההורים שלך?" התעניין משה. "הוריי הם גמלאים. אבי עבד שנים ארוכות ב-'סולל ובונה' ואימי עבדה ב-'משביר'." "מה אוכל הכלב שלך?" שאלה מרים. "בדרך כלל אני נותן לו בונזו, אך הוא אוכל הכל." "אז הנה נשארה לנו מנה מיותרת של

חמין ביתי עם בשר אדום, אמרה מרים "נקווה שזה יהיה לו טעים." בסדר אמר בועז "אך אל תשכחי להגיש לו גם סכו"ם ומפית, הוא כלב מתורבת...". רקסי בלע את החמין תוך שתי דקות וליקק את שפתיו כאילו ביקש עוד. "מצטער רקסי, אין לנו מזה יותר," אמרה מרים "אך בפעם הבאה שתבוא אצלנו, תקבל אוכל בשפע." "אל דאגה," אמר בועז "את יודעת שכלבים יכולים לאכול כל היום." המשפחה עוד המשיכו לשוחח עם בועז, על עבודתו, על משפחתו ועל חוויותיו בצבא. בגמר הביקור בועז שאל את ההורים אם הוא יכול לקחת את זיוה לטיול על שפת הים. "רעיון מגניב," אמרה זיוה ונשק לבועז. "אני מסוגלת ללכת עכשיו ברגל עד באר שבע." "צחוק, צחוק, פעם אעמיד אותך במבחן." אמר בועז. "פעם בתרגיל אוגדתי הלכנו 26 ק"מ ברגל והלשון שלנו נשאר בחוץ. באר שבע 'רק' 95 ק"מ מפה. אך זה קטן עליך, הלא כן?" "טוב, אז ניקח כמה 'טרמפים' באמצע..." אמרה זיוה. הם עוד שוחחו זמן מה, אחר כך שניהם אמרו שלום למשפחה ויצאו לטייל.

הם טיילו להנאתם יחפים על החול הרך לאורך שפת הים ורקסי עשה מסביבם שמיניות. מדי פעם איזה גל גבוה ושוצף עלה ושטף את רגלי השניים. "מה דעתך שנישאר פה עד השקיעה," הציעה זיוה "יש פה שקיעה נהדרת?" בועז הסתכל בשעונו "יש עוד לפחות שעה וחצי עד אז. הלא ידאגו לך בבית?" "ארים להם טלפון ואודיע שאאחר קצת. אני כבר ילדה גדולה, מה אתה אומר?" "ילדה גדולה ומפונקת." אמר בועז בציניות "ואתה תמשיך לפנק אותי...?" "הוא לא ענה מיד, אלא שקע בהרהורים." "אז מה אתה אומר?" היא שאלה שוב והרימה את ראשו בידה "אם תתני לי סיבות טובות לכך, אפנק אותך, ועוד איך, אך אם תעשי לי צרות אחזיר אותך לאימא שלך" היא השפילה את עיניה ואמרה כאילו נעלבת "שמעת כמו אוזניך, אמי רוצה להתפטר ממני." "שטויות, היא אוהבת אותך מאוד, יתכן ולו אני הייתי נשאר עד היום אצל ההורים, גם ממני היו רוצים להתפטר. שתי האימהות, שלי ושלך רוצות שנמצא לנו בני זוג טובים, נתחתן ונחיה באושר ובעושר עד אחרית הימים."

לאחר זמן היא שאלה, "אולי ידוע לך מה קורה לחברים שלנו, אברי וחווה? לא שומעים עליהם. הם כמו זוג יונים." "כן," השיב בועז בצחוק "פעם האחד אף, ופעם השנייה עפה...תשאלי את החברה שלך ותקבלי אינפורמציה ממקור ראשון. לדעתי הם חברה שקטים ולא עושים טה-רה-רה-רה-מהאבה שלהם." "חווה תמיד הייתה כזאת," אמרה זיוה "שקטה ונחבאת אל הכלים." "ככה זה צריך להיות," העיר בועז "לא צריך לעשות מסיבה מהאבה, לא צריך לקחת תופים ומצלתיים ולהכריז 'הנה אנחנו אוהבים'."

"תשמעי מה שקרה לי בבודפשט," סיפר בועז "לשם נסעתי עם הוריי כדי להכיר את עיר מולדתה של אימי. פעם ירדנו במדרגות הנעות לתחנה האחרונה ברכבת התחתית. זו הייתה ירידה שנמשכה כעשרים דקות. במשך כל הזמן הזה הזוג שעמד לידינו לא הפסיקו להתנשק. אני ממש התביישתי בפני הוריי." "זה רמז שהם אהבו אחת את השני, הלא כן?" הגיבה זיוה. "לי יש דעה אחרת בנדון, לי זה אמר שיותר משהם אהבו זה את זה, הם רצו לעשות מזה SHOW, כדי להפגין קבל עם ועולם 'הנה אנחנו מאוהבים'. ומה רע בזה?" הקשתה זיוה. "אני סבור שהאהבה היא ביטוי של רגשות לב בין שני אנשים. זה לא לעניין להפגנה בציבור בפרהסיה." "בכל זאת," התריסה זיוה "בכל ספר, בכל הצגה, בכל סרט האהבה הוא הנושא הדומיננטי." "זה נכון," השיב בועז מהורהר "האהבה היא נצחית כל עוד בני אנוש יהיו על פני האדמה, אך מכאן לעשות מזה קרקס בציבור, המרחק מאוד גדול." "זו עניין של השקפה," אמרה זיוה "מסכים אתך, זו בהחלט עניין של השקפה. גם ההומוסקסואלים אומרים את זה והם מפגינים את אהבתם (של בני אותו המין) קבל עם ועדה. אותי זה מגעיל, ואותך?" "גם אותי זה מגעיל." "נו, אז לפחות במשהו אנחנו מסכימים."

"הנה," אמר בועז והצביע על השמש האדומה השוקעת ששלחה את קרניה האחרונים לעברם "עוד מעט נראה את השקיעה?" הם ישבו על החול וחיכו מחובקים והסתכלו איך שהשמש נעלמת לאט, לאט מאחורי אופק הרקיע, עטופה בעננים שחורים. אז הם התנשקו ארוכות. "לא ידעתי שיש לך נפש כזו רומנטית," העיר בועז "גם אני לא ידעתי זאת עליך," הוא השיב לה. "תשמעי, אנחנו יצאנו בזול. לפני כמה שנים, זה היה 31 בדצמבר 1999, קבוצת אנשים תמהוניים, וכנראה עשירים מאוד, שילמו הון תועפות בעד הטיסה לאחד האיים באוקיאנוס השקט. שם, לפי האגדה, רואים בפעם הראשונה את זריחת השמש העולה ממזח. באופן כזה הם היו אמורים להיות הראשונים לפגוש את היום הראשון של שנת 2000. ראיתי את זה בטלוויזיה" "אתה רואה," היא אמרה "זה רק מוכיח שאיזו שטויות אנשים מסוגלים לעשות כשהם סובלים מעודף כסף." השניים קמו ושרכו לאתם את הדרכס חזרה לרכב של בועז. "דיברתי עם הוריי, גם הם רוצים לראות אותך. אודיע לך מתי זה יקרה ואבוא לקחת אותך אליהם." הם שוב התנשקו. בועז עלה על הרכב, התניע ועד מהרה נעלם בדרכו חזרה לבאר שבע.

פרק רביעי

כשהגיע לבאר שבע בועז נסע להוריו כדי להחזיר את רקסי אליהם. בהזדמנות זו הוא סיפר להם על ביקורו אצל הוריה של זיוה באשקלון. "הם שני אנשים נחמדים והאימא שלה היא אחלה של בדרנית. עושה רושם ששניהם אנשים משכילים." אביו של בועז, יואל, שאל אותו אם מבחינה כלכלית הם מסודרים. "הם אזרחים פשוטים כמונו וגרים בשיכון עובדים בדירה יפה. שניהם פנסיונרים. לזיוה יש אחות קטנה וקוראים לה שושי. נערה שקטה וטובה." "הם כיבדו אותך בארוחה?" שאלו ההורים "מה זו ארוחה? כיד המלך. היה חמין מעולה עם בשר אדום, סלטים, ותוספות. עוגות ושתייה בשפע. גם רקסי קיבל מנה טובה." "אז טוב, אנו מאושרים שיש לה משפחה טובה, ומתי תביא את בחירת לבך אלינו?" שאלה שרה. "בדיוק על כך רציתי לדון אתכם. מבחינת זיוה לא חושב שיהיו בעיות, היא רווקה חופשייה. זה יכול להיות אפילו בשבת הקרובה. תגידו אתם." "טוב," אמר יואל "אנו נטכס עצה עם אמך ונודיע לך." "מאה אחוז," אמר בועז. הוא נישק להוריו וחזר לביתו.

כעבור יומיים יואל הודיע שמצדם הכל בסדר, ועם בועז רוצה הוא יוכל להביא אותה בשבת הבאה. "בסדר, אדבר אתה, חושבני שהיא תשמח מאוד." "ידוע לך האם יש איזה מאכל שהיא במיוחד אוהבת?" "מצטער טרם שמתי לב על זה, בכל אופן אל תבשלו משהו כבד. אני הבטחתי לה שאקח אותה מהבית, יתכן שנלך בבוקר לים, אחר כך נבוא אליכם, בערך בשעה 3 אחר הצהריים." "טוב אז תדבר אתה ותסכמו ביניכם." סיים יואל.

זיוה, כמצופה הייתה מאושרת שהעניינים מתנהלים בקצב מזורז "דיברתי גם עם אברי וחוה," אמר בועז "שיצטרפו אלינו לנסיעה לים, אך הם לא יבואו אל ההורים." "בסדר גמור," השיבה זיוה. "אהיה אצלכם בתשע בבוקר," אמר בועז "נלך לים עד הצהריים, אחר כך נחזיר אותך הביתה אליכם. תתלבשי יפה, במשהו סולידי, אחר כך נחזור לבאר שבע להוריי." "אתה מותק של בחור," היא אמרה "רק שלא תוכלי אותי," סיים בועז בנימה מבודחת.

בשבת, לאחר שבילו בים, זיוה ובוועז הלכו להתלבש אצל ההורים של זיוה. לבושים בהידור, כל אחד לפי טעמו. זיוה לבשה בגדי קיץ קלים, לבנים ואופנתיים וחבשה קובע עם שוליים רחבים מעוטר עם פס רחב ופרח נרקיס צהוב. הם חזרו לבאר שבע. זיוה הייתה נרגשת לקראת הפגישה עם הוריו של בועז. כשהוא הבחין בכך, הוא אמר לה "אין מה לדאוג הם אנשים נחמדים, ואימא שלי היא אישה מיוחדת." "במה היא מיוחדת?" שאלה זיוה "את כבר תראי זאת בעצמך?"

כשהגיעו לבאר שבע, בועז וזיוה נפרדו מידידיהם ונסעו אל ההורים של בועז. זיוה לחצה על פעמון ושרה פתחה להם את הדלת. היא מסרה לה זר הפרחים וקופסא יפה, קשורה בסרט כחול שהכילה דברי קוסמטיקה ובושם משובח שהביאה אתה מהבית. היא נשקה לשרה. "בבקשה, היכנסו," היא אמרה. יואל שישב בכורסתו קם לקראתם והושיט את ידו לזיוה ונשק קלות על לחיה. "ברוכת הבאה אל ביתנו. נא לשבת." זיוה ובוועז התיישבו זה ליד זה על השפה מול יואל. הייתה קצת מתיחות באוויר שהתפוגגה ברגע שיואל אמר לה "הבן שלנו סיפר עליך הרבה דברים טובים, אך במיוחד סיפר לנו שאת מאוד יפה. עכשיו אני רואה שהוא לא הגזים בכלל." זיוה שהייתה רגילה לקבל מחמאות, בכל זאת הסמיקה "תודה לך, אדוני, תודה." שרה שהגישה משקאות קרים על השולחן, לא ידע איך לפתוח את השיחה ביניהן, לבסוף היא אמרה. "אני חושבת שצריכים למנות את רקסי בתור שדכן שכונתי. רקסי אתה מוכן לקבל את המנוי הזה?" הכלב נבח שלוש פעמים "הוא מסכים," אמר בועז, אחר כך המשיך בבדיחות הדעת "יש שיר של להקת הנחל שהולך ככה:

'יא ירח, יא ירח מה עשית?, בלבלת בת ובן.
יא ירח, יא ירח, שדכן, אשמאי זקן.
לו כתבת יא ירח, קורותיך
היה הנייר מסמיק.
די צרות לנו חביבי בלעדיך
יא ירח, בבקשה תפסיק'

"ברבו, ברבו", מחקו כולם כפיים. "אז אותך אפשר למנות לזמר של השכונה." אמר יואל בסיפוק. "טוב, עכשיו צריך לכתוב שיר על רקסי השדכן. מי מתנדב?" שאלה שרה. "אני," הצביעה זיוה. כולם

הסתכלו עליה מופתעים כשהיא הוציאה דף נייר מכיסה. "אני התכוננתי למעמד הזה וכתבתי שיר לרקסי". היא התחילה לדקלם:

פעם הלכנו לשחות בים
את מי אתם חושבים פגשנו שם
כלב מקסים, פיקח ועליז
שניסה לגנוב לנו את כדור הטניס
רדפנו אחריו בכוחותינו הדלים
אך הוא שיחק אתנו מחבואים
לבסוף שחרר את הכדור מפיו
ואז בא בועז והתחלנו לריב
'הוא נשך אותי, הכלב הארור שלך'
מה אתה יכול לומר להגנתך?
הוא אמר: אם הייתי מציל במקום הזה
הייתי עושה לך הנשמה מפה לפה
'חוצפן! אמרתי 'זה יעלה לך ביוקר'
אך הוא לא התרגש והעמיד פני פוקר
אם את רוצה 'גברתי הנאווה'
אקרא לאמבולנס, אם לא תהיה ברירה
להציל אותך מפגע רע, זו מצווה בשבילי
כי לא אוכל לקחת את זה על מצפוני
רק אגיד לרקסי כי בפעם הבאה
יוכל מרגלך חתיכה גדולה
כי אין על רגלך אפילו סימן לשריטה
ואת רק עושה פה הצגה גדולה
'נו טוב', אמרתי לו 'נסלח לך הפעם'
ומי אתם חושבים היה המבסוט מכולם
כמובן רקסי השדכן ומאותו יום והלאה
אנחנו החברים הכי טובים, וואללה!

"מחזאות כפיים סוערות לזיווה" צעק בועז. "אז יש לנו זמר במשפחה וגם משוררת" אמר יואל. "ולזה אפשר להוסיף בשקט, גם שחקנית..." העיר בועז "היא יכולה לעשות הצגות, ושמה בכיס את כל השחקניות של ה-'הבימה'." "נו, גם לכך צריך כשרון, את למדת משחק יקרת?" שאלה שרה "האמת," היא אמרה "השתתפתי בחוג לדרמה בבית הספר שלנו, אולי למדתי שם משהו." "אנו מעדיפים קומדיות על פני דרמות..." ציין בועז באירוניה "טוב, אז, למענך ארשם לחוג לקומדיות." "לידיעת כולם," התאים יואל "אני רוצה לומר שאין חיה כזאת 'חוג לקומדיות', בחוג לדרמה לומדים את שתיהן." "בסדר," אמרה שרה "לאחר ששרנו ודקלמנו ועשינו הכרה, הגיע הזמן שנוכל ארוחה." "הי, זה גם כן מתחרז," אמר בועז בשמחה.

כולם ניגשו לשולחן שהיה ערוך בכל טוב. שרה הגישה את המנות. "בתאבון לכולם. אני תקווה," היא אמרה "שהתבשילים שלי יספקו כל טעם, יהיה זה אשכנזי, ספרדי..." "או אסקימואי," העיר בועז והוסיף "אל דאגה, אימא, רקסי אוכל את הכל..." לאחר סיום הארוחה שרה וזיווה ישבו לחוד על כורסא והתחילו לפטפט על ענייני נשים, בעוד בועז ואביו גם התיישבו בפניה הרחוקה של הסלון ודיברו עליה... "בני," אמר יואל בשקט "מה שאני מקנא בזוגות הצעירים, זו תקופת החיזור וירח הדבש." "ואחר כך אבא?" "ואחר כך, לה, לה, לה. זה כבר הופך לשגרה." "אז בכל זאת אני מכיר מבוגרים שחיים ביחד 50-60 שנים ויותר ומאושרים." "זו כל החוכמה בני, כי מה זה נשואים? זה ברית בין שני בני אדם, שכל אחד מהם מוותר על האגו שלו למען השני." "מה עם הסקס?" "סקס זה חשוב, אך זה לא הכל. אם אין אהבה והבנה בין בני הזוג, אז גם הסקס לא שווה, ובני הזוג מוקדם, או מאוחר ייפרדו." "אבא, אתה אדם חכם," ציין בועז "החוכמה באה עם השנים והניסיון." השיב יואל.

בועז קם, מזג לעצמו כוס יין והכריז "בפעם הבא, נעשה הכרה בין ההורים שלי ובין ההורים של זיוה, נזמין גם את ידידנו חוה ואברי. הכל אצלי בדירה שלי. יהיה שמח וגם ריקודים." "הידד!" צעקו כולם "באמת הגיע הזמן שיהיה קצת שמח במשפחה שלנו." אמרה שרה ומזגה יין לזיוה ולעצמה. "לחיים, יקרתי," היא אמרה "ונקווה שיצא משהו טוב מהשידוך של רקסי." בסתר ליבו בועז רצה שהאירוע כבר יסתיים ושיוכל לקחת את בחירת לבו אצלו הביתה ולתחוב את ידו סביב חמוקי הירכיים שלה. ואמנם הוא לא היה צריך לחכות זמן רב, כי לאחר חצי שעה מסיבת ההכרות נגמרה. בועז וזיוה נפרדו בשלום מההורים ונסעו לדירתו של בועז.

נו, מה את אומרת על ההורים שלי?" שאל בועז לאחר שהשניים הגיעו לביתו והתיישבו בנוחיות על השפה החדשה שלו בסלון. "מה אגיד לך, חמד של אנשים. האמת לא ציפיתי יותר טוב מזה. ממש הרגשתי בבית. אינני סובלת אנשים פורמליים עם דקדוקי טקס שקשה לדבר אתם בצורה חופשית. אני אוהבת 'עמך' כמונו, עם לב פתוח. תכף מצאתי שפה משותפת עם אמך." "זה מה שאמרתי לך, היא אישה מיוחדת, עוד תכירי אותה. בכלל, רצייתי להגיד לך כי אדם לא רק מתחתן עם הבן, או הבת זוג. הוא מתחתן עם כל המשפחה. אם אין הבנה בין הכלה לחותנת, או בין החתן לבין המשפחה שלה, אז כל העסק צולע." "נקווה שזה אצלנו לא יקרה" אמרה זיוה.

היא התקרבה אליו צמודה, צמודה ולקחה את ידו בידה "דרך אגב, אם אנחנו כבר מדברים על הנושא הזה, אפשר לשאול אותך מתי זה יקרה?" "יקרה מה?" הוא שאל "בחיך, אל תעשה את עצמך תמים, כאילו אתה לא מבין את מה שהתכוונתי." "טוב," הוא אמר בחיוך מעושה "אני קצת קשה הבנה." הוא הבחין בזה שההלצה שלו לא בדיוק נתפסה אצלה כהומור, כי היא כמעט פרצה בכי. "טוב, טוב, טוב," הוא חיבק אותה "תני לי להסביר לך משהו. כמה זמן אנו מכירים?" "לא זוכרת בדיוק, חושבת זה כבר כחודשיים וחצי." אמרה זיוה בהיסוס. "אני טוען שזה זמן קצר מדי כדי להחליט על חתונה. ישנם זוגות שהולכים ביחד שנים לפני הנשואים. אני מבקש ממך רק עוד חודשיים וחצי ואז נחליט. נשואים הם דבר רציני מכדי לעשות זאת בחטף. שנינו רוצים להתחתן, אך אומרים כי המהירות היא באה מהשטן." היא לא אמרה דבר, קמה והלכה אל חדר השינה, נשכבה על השפה והתחילה לבכות חרישית. הוא בא אחריה ונשכב לצדה. החליק את ידו על שערותיה ונשק אותה בפנים. "באמת, זיוה, את לא צריכה לקחת על לב. אנחנו אוהבים זה ואת זו, וזה מה שחשוב. מעבר לכך לארגן חתונה זה לא עניין של מה בכך, אני גם לא מוכן לכך מבחינה כלכלית. אז קצת סבלנות ותראי שהזמן יעבור חיש מהר." היא התיישבה ותפסה את ידו "אתה מבטיח?" היא שאלה "בחן צדקי" הוא השיב.

הם התנשקו ארוכות והחיוך חזר על פניה. אחר מכן עסקו בסקס. שניהם היו צמאים לכך ונהנו הנאה מלאה. "דבר אחד אני כבר יכול לקבוע," הוא אמר "שאת סוג 'א' במיטה." "ואתה עוד יותר." היא אישרה. הם שכבו זה ליד זה בלא אומר דבר למשך זמן מה. אחר כך זיוה אמרה "אני חוששת שמהו מדאיג אותך לגבי, ואינני יודעת מה." "גם אני לא יודע." הוא השיב "אז, בכל זאת תנסה לחשוב." הוא לא השיב מיד, אחר כך אמר "כן נזכרתי עכשיו, מפריע לי העובדה שעד כה לא גילית שום התעניינות בקשר לעבודתי, לפרנסתי, איך אני חי, ממה קניתי את הדירה והרהיטים, את הרכב, וכולי" "באמת, אני מודה ומתודה שאתה יותר מצודק. אני יכולה להביא להגנתי בעניין זה שהיחסים בינינו עד כה היו על רקע של הכרות, על בילויים, על שעשועים ומודה שלא נתתי את דעתי אל דברים יותר רציניים, כמו עבודה, פרנסה וכדומה. אך עתה שהכרנו זה את זה בצורה יסודית יותר, גם עשינו הכרות הדדית עם המשפחות שלנו, אני בהחלט רוצה לדעת עליך הכל, באמת הכל. ראשית, ספר לי על עבודתך. אני יודעת שאתה מהנדס מחשבים." "רק הנדסאי," תיקן אותה בועז בצניעות "אך אני לומד לעשות את התואר של מהנדס." "וכשיהיה לך התואר זה יתבטא אצלך גם בתלוש המשכורת?" "אני מקווה שכן." הוא ענה. "ומה אתה עושה כעת?" "כעת אני עובד על תוכנה." "איזו תוכנה? אתה יכול להיות יותר ספציפי? אומנם יש לי מחשב בבית, אך אני לא כל כך מתמצאת בעניינים. אתה יכול להסביר לי בבקשה, בשפה פשוטה, איך בונים תוכנה?"

"התוכנה זוהי קובץ של הוראות שמתכנת כותב בשפת התוכנה שהמחשב יכול 'להבין' אותן. כל המחשבים עובדים לפי הוראות תוכנה מסוימות שהכינו מהנדסים לצורך זה. ישנן תוכנות שמיועדות לפתור בעיות ספציפיות. ועכשיו אסביר לך מה זאת תוכנה. ניקח לדוגמה בעל מקצוע מסוים שרוצה להקל את עבודתו על ידי שימוש במחשב, הן לגבי השגה מהירה של אינפורמציה על פרטי ידע מסוימים

שהוא זקוק להם, הן לחומרים הנחוצים לביצוע עבודתו, הן לכתובות ומספרי הטלפונים של אנשים, בעלי מקצוע כמוהו שהוא רוצה להיות אתם בקשר. כתובות של ספקים, וכולי, וכולי. התוכנה יכולה גם להכיל אין ספור של מידע בקשר לאותו הענף שבעל המקצוע עלול להיות זקוק להם. על פי הנתונים האלה המחשב יכול גם לתכנן שרטוטים ותוכניות עבודה שמזמין התוכנה זקוק להם. --- עד פה זה ברור לך?" שאל בועז "חושבת שכן," ענתה זיוה.

"לדוגמה," המשיך בועז מעודד כמעט "איזה קבלן גינן גדול פנה אלנו לאחרונה וביקש לבנות לו תוכנה שבעזרתה הוא יכול לתכנן גינות יפות ללקוחותיו, ושגם יוכל להציע להם כמה אלטרנטיבות לתוכנית הזו. התוכנה כוללת גם נתונים לתמחירים. את התוכנה בונים מספר בעלי מקצוע. אני אחד מהצוות. כעת לבנות את התוכנה הזאת היינו צריכים לאסוף המון חומר: רשימת צמחים, עונתיים ורב שנתיים, רשימת סוגי קרקע שונים, חומרי דישון, זבלים, חומרי צנרת ואת כל הכתובות היכן שאפשר להשיג את חומרים האלה. גם חומרי בנייה שייכים לעסק זה: אבנים, בלאטות, לבנים, סוגי גדרות, חומרי בנייה שונים ועוד, וכמובן את כל העלויות של החומרים האלה. בתוכנה כזאת אפשר גם להציג הצעות בצורה גראפית, כך שהלקוח יכול לקבל תמונה לפני הזמנת העבודה. בקיצור הרבה עבודה וכאב ראש גדול להכין תוכנה כזאת." "ומאיפה משיגים את כל הספרים ואת כל מידע הדרוש?" התעניינה זיוה. "חלקם הוא נתן לנו, חלקם היינו צריכים להשיג מכל מיני מקורות אחרים, וחלקם קנינו." "אחרי הכל, כמה התענוג הזה עלה לך?" "כ-100,000 ש.ח." "ואללה! המון כסף," התפעלה זיוה "וזה ישתלם לך?" "ועוד איך!," השיב בועז "תיקחי בחשבון שהאיש מקים גינות בעשרות אלפי שקלים, וזה כסף קטן בשבילו. והתוכנה תקל מאוד על עבודתו. במקום לחפש בספרים, כל המידע נמצא לו בהישג יד מייד. הוא גם יכול להרשים את לקוחותיו בתוכניות מחשב."

"זאת עבודה קשה, אני מניחה. ומה יוצא לך מכל העסק הזה?" "את רוב הרווחים החברה שמה בכיס. אך לפעמים אני מקבל ברוטו טוב. למשל מהתוכנה הזאת שסיפרתי עליה יצא לי 1000 שקלים נטו, וזו כמובן מחוץ המשכורת הרגילה." "לא רע, אך תגיד לי, לא חשבת להיות פעם עצמאי?" "כן חשבתי, אך אני צריך עוד לצבור ניסיון, הרבה ניסיון." הוא נח מספר דקות בהרצאה שלו אחר כך הוסיף: "אך דעי לך, שאחרי הכל המחשב הוא גולם. הוא לא יודע לחשוב כמו בני האדם. מה שמכילים בתוכו אינפורמציה, הוא מעבד אותה בחלקיק של שנייה, אך לחשוב הוא לא מסוגל. לדוגמה; אם את טועה ואפילו באות אחת באיות, הוא כבר לא מכיר אותך. אם קוראים לי בועז, שכותבים אותו כמובן ב'ע' ואת כתבת בואז ב'א', הוא לא יודע במי המדובר, וזה ההבדל היסודי בין בן אדם והמכונה. המוח האנושי תכף מזהה את הטעות." "טוב, משערת שאתה כבר עייף אחרי ההסברים המפורטים האלה. מה דעתך שנחטוף קצת תנומה?" "אין לי התנגדות. את רוצה לישון לבד?, אני יכול ללכת לישון על שפה בסלון." היא הסתכלה עליו בתמיהה "מה זאת אומרת לישון לבד? אתה חייב להתרגל לישון אתי באותה בהמיטה!," אמרת, אמרת." הוא נשכב לידה והשניים נרדמו מחובקים תחת השמיכה.

כשהתעוררו השעה הייתה כבר 7 בערב. "ישנת טוב, יקרתי?" "כן, היא אמרה והסתובבה אליו "חלמתי על החתונה שלנו." "מעניין," אמר בועז "מומחים בחקר השינה טוענים שבני אדם, על פי רוב, חולמים על חוויות שכבר עברו בחיים שלהם, ברם אולי בראי עקום, ולא על דברים שטרם התנסו בהם." "אז אני כנראה יצור מוזר שחולם על דברים שאני רוצה שיתגשמו." "נו טוב, אז אומרים שמי שאיננו חולם, הוא גם לא יכול לצפות שחלומו יתגשם." "נכון, נכון," היא אמרה ונתנה לו נשיקה. "אז מה דעתך שנקום ונוכל ארוכת ערב טובה?," שאל בועז "אני תקווה שנשאר משהו במקרה." "אוקי," היא אמרה וקמה מהמיטה "מה דעתך שהפעם אנסה בעצמי להכין את הארוחה?" "חיובי, חיובי, עבור." היא נכנסה למקלחת, התרחצה, התלבשה, אחר כך ניגשה למקרר לראות אם נותר שם משהו כדי להכין ארוחה. "יש פה ביצים, יש פה גבינות, סלטים, חמה, דבש, ריבה. הנה יש פה גם ירקות. אפשר להכין מהם אחלה של ארוחה." "נו אז קדימה," הוא אמר "אני מכין את עצמי ואת קיבתי לארוחה הראשונה שתוגש בידי ארוסת הטרפיה." "אז תיעזר בקצת סבלנות, אולי תפתח בינתיים את הטלוויזיה ותראה מה קורה בעולם." "העולם יכול לחכות. אני סקרן לדעת מה המצב עם ידידנו, חוה ואברי, ארים אליהם טלפון, מקווה שהם בבית."

הוא ניגש לטלפון וחייג. "הלו? מי זה? אברי? אהלן, וסהלן. מה קורה אצלכם? נעלמתם מהשטח והכרזתם על דממת אלחוט? לא שומעים מכם אפילו ציוץ." "שום דבר מיוחד," ענה אברי בקצה השני

של הקו "פשוט לא רצינו להפריע בהתפתחות הרומן שלכם. אז מה בפיד לספר? איך אתה מתקדם אתה?" יותר טוב שתשאל איך היא מתקדמת אתי. "נו באמת איך?" "אנחנו בדרך המלך. ביקשתי ממנה שהות של עוד חודשיים, שנכיר יותר טוב אחת את השני, אחר כך נחליט לגבי מועד החתונה. היא עכשיו התנדבה להכין עבורנו את הארוחה הראשונה." "מצוין, אז בתאבון לכם." "אברי, מה אתה אומר שתקפצו אלינו אחר כך, נאמר בעוד שעה? הבטחתי לה להראות לה איזה סרט משעשע בשם 'נשקני קייט', יש לי אותו בקסטת וידאו." "טוב, רגע אשאל את חוה." לאחר דקה בועז קיבל אישור על בואם של החברים.

"נו שמעת, אברי ובוועז יבואו אלנו בעוד שעה." "שמעתי, ושמעתי, יש לי אוזניים. אז הם לא רצו להפריע לנו. עשו בשכל. אני בכל זאת סקרנית לדעת מה הולך אצלם, טוב ממילא הם יספרו. בעוד כמה דקות הארוחה תהיה מוכנה. איפה אתה מחזיק את הלחם?" "למטה בארון המזון." "אתה רוצה צינמים?" "לא מתנגד," אמר בועז וניגש לכוננית והוציא ממנה בקבוק יין משובח ושתי כוסות קריסטל והניחם על השולחן. "צריך לשנות לכבוד האירוע הזה של ארוחתנו הראשונה שאת מכינה." "בסדר גמור," היא אמרה "תודה על תשומת הלב." היא הגישה את כל המנות, אחר כך התיישבה מולו ליד השולחן. הוא פתח את הבקבוק ומזג את היין "לחיים ולאוושר שמצפה לנו," "אמן," היא ענתה והם טעמו מהיין. הם התחילו לאכול. לאחר זמן הוא אמר מהורהר "את יודעת, אני אוהב את הראשונות הזאת, יש בה איזה קסם. הארוחה הראשונה שאת מכינה לי." "ואחר כך יבואו עוד הרבה ארוחות שאני אכין לך." היא אמרה

היא קמה ממקומה, ניגשה אליו ונשקה לו "איך זה טעים לך?" "מאוד," הוא ענה. הם סיימו לאכול ואז הוא אמר בליצנות "את יודעת שבכתובה יהיה כתוב מי שוטף את הכלים אחרי הארוחה." "נו מי?" היא שאלה "בנק לאומי," הוא ענה. הם שניהם צחקו. אחר כך היא אמרה "הורד דאגה מלבך, אני דווקא אוהבת לשתוף כלים. אולי יהיה לנו גם מדיח כלים." "אולי, הכל יבוא עם הזמן ועם הכסף." לאחר שגמרה לשתוף את הכלים היא התיישבה לידו על השפה "תראה, אתה בעצם כבר ביססת את עצמך, יש לך הדברים החשובים: דירה, רהיטים, רכב. כל היתר כבר לא יהי עול כבד על צווארך, --- על צווארינו" היא תיקנה את עצמה והמשיכה "אני אעזור לך כמה שאוכל בפרנסה. לאחר הצבא עבדתי שנתיים כאחות בבית החולים באשקלון. נאלצתי לעזוב משם בגלל צמצום בתקן. אני תקווה שלאחר נישואינו אוכל לקבל איזו עבודה באחד מבתי החולים בסביבה. אני אחות מוסמכת ויש לי תעודה." הוא נשק לה ואמר "יותר טוב מזה לא יכול להיות."

"טוב," אמר בועז והסתכל על שעונו "אברי וחווה צריכים להגיע עוד מעט. אני מקווה שנשאר משהו לכבד אותם." "חושבני שכן," היא אמרה וניגשה למקרר. יש פה שתייה, אני רואה גם עוגה ועוד. יהיה בסדר." "אז נראה מה שיש בקופסא הזאת," אמר ופתח את הטלוויזיה. על המרקע ריצדו תמונות של פרסומות. "את יודעת, אני חולה מהפרסומות האלו. הן לפעמים כל כך ילדותיות ודביליות. רק פתי ילך לקנות אותם בעקבות הפרסומים. סתם בלבול מוח." "מסכימה אתך," היא אמרה "אך מסתבר שזה בכל זאת עוזר לחברות לשווק את הסחורה, אחרת לא היו מוציאות הון עתק לפרסומים." "שיהיו בריאים, חבל על הזמן. אני זוכר שהייתי ילד, אז הייתה טלוויזיה רק בשחור ולבן. היו מעט מאוד פרסומים וזה היה בטעם טוב, לא כמו של היום. בשביל לפרסם משחת שיניים, או מפתח צינורות צריכים להציג את הסחורה בעירום, או לפחות בחצי עירום, עם כל מיני פוזות" "זה דרכו של העולם היום," היא אמרה "המוסר מתדרדר." "פרסומות עוד מילא," המשיך בועז "אך מציגים הרבה סרטים מגעילים, עם פשע, זנות, סמים וכולי. ובאיזה שפת אשפתות הם מדברים. למזלנו בעברית לא מתרגמים את הכל הנאמר בסרט, כי כל מילה שנייה מתחילה עם האות F. ומי ימנע מבני הנוער לצפות בסרטים האלה, הם גם מוקרנים בשעות היום. תתפלאי לשמוע שאני מעדיף לראות סרטים ישנים. הם אולי תמימים בהשוואה לאלה שמשמציגים היום, אך יש בהם ערכים, משחק טוב, הומור משובח, הם גם אנושיים יותר. תראי את הסרט הוידאו שנשים עוד מעט שיבואו החברה."

הוא בקושי הספיק לגמור את המשפט כשנשמע צלצול בפעמון הדלת. זיוה קמה וניגשה לפתוח אותה. שני החברים הופיעו ופרחים בידיהם. "לזוג המאוהב." אמרה חווה בצחוק מתגלגל. זיוה נשקה להם על הלחיים. "אז, תכנסו וספרו מה העניינים אתכם. אתם שותקים כמו דגים בשוק." "מה, ניקח חצוצרות ונרעיש את כל העולם?" שאלה חווה "טו, טו, טו, טו, אנחנו מתעלסים?" "טוב," אמר בועז "לא צריך להגזים, אך אנחנו באמת לא יודעים מה חדש אצלכם." "החדש הוא שאו, טו, טו, טו," היא לקחה הפסקה

ונשמה עמוק "אנחנו מתארסים." "ואללה! אתה שומע בועז?" צעקה זיווה "הם מקדימים אותנו, והם עושים את זה כל כך בשקט." היא הסתכלה על בועז ואמרה בחצי פה "אולי תהיה לנו חתונה משותפת?" "TAKE IT EASY, HOLD YOUR HORSES" אמר בועז "הרי סיכמנו משהו." "טוב, טוב," הגיבה זיווה "אני סתם מתלהבת." "אז שבו נא, אביא לכם משהו לשתות." היא הגישה לאורחים עוגה ושתיה. בועז שאל את זיווה "יש לך עוד הפזמון שחיברת לכבוד רקסי?" "כן." היא אמרה "אז תראי להם איזו משוררת את." היא הוציאה את השיר ודקלמה בפני האורחים. "יופי, יופי," צעקו השניים. באמת את מוכשרת." "נו טוב, זה שום דבר, זה בא לי ככה, באופן ספונטני." הצטנעה זיווה. "אני אחבר משהו יותר טוב לחתונה שלנו...ושלכם," היא הוסיפה "ותקוותי שזה יהיה ביחד." היא עוד פעם חטפה מבט גנוב לעבר בועז. "טוב, אז עכשיו תראו סרט," אמר בועז "שתפלו מהכיסא ברוב צחוק. תראו איך לחנך את הסוררות... זה סרט ישן, אך תראו מה זה משחק, ריקודים וצחוק בריא. אומנות טהורה, בלי גסויות. סרט כמו שעשו פעם." הוא סגר את התריסים, החשיך את החדר והכניס את הקסטה לתוך מכשיר הוידאו.

הסרט רץ וכולם צחקו הרבה. בסוף זיווה שאלה את בועז "אז זאת השיטה לדעתך, איך לחנך אותי?, להרביץ לי על התוסיק, אה?" "לא אני כתבתי את המחזה," התנצל בועז "אלה שקספיר, בכבודו בעצמו. רק בהוליווד עשו מזה מחזמר." "אך העיקרון הוא נשאר," העיר אברי "לתת להן על התוסיק." "נו טוב, אך בסוף הם התפייסו ויש HAPPY END." "עזוב," אמרה זיווה "היום אפילו לילדים לא מרביצים בתוסיק, לא כל שכן לנשים." "היום ישנם שיטות אחרות," העיר אברי "מה למשל?" שאלו כולם. "למשל האבא של הבת הסוררת יגיד לבתו "טוב, בתי, אם את לא רוצה להתחתן, לא תקבלי ממני אף פרוטה נדוניה!" "וזה עוזר?" שאל בועז "לפעמים כן," ענה אברי. "נו," הכריז בועז "מכיוון שאין לנו מקרה כזה וכולם רוצים להתחתן, אז הבה ונוריד את הנושא הזה מסדר היום." זיווה ניגשה אליו ונתנה לו נשיקה מצלצלת

"NOW YOU ARE TALKING SENSE, SWEETHEART"

"אז איך היו הריקודים?" שאל בועז "משגעים, יוצא מן הכלל, היום כבר לא עושים דברים כאלה," אמר אברי "אין גם אומנים ורקדנים היום ברמה כזאת. הדור ההוא של שחקנים ורקדנים הולך לעולמו ואלה שבאים אחריהם אפילו לא מגעים לקרסוליהם." "עצוב, עצוב," העירה חוה "טוב שבטלוויזיה יש ערוץ שמשדרים סרטים ישנים."

"אומנם, למרות הכל, גם היום ישנם כמה סרטים טובים," אמר אברי "ראיתם את הסרט 'יש לך הודעה' עם טום הנקס ומק גרייאן?" משהו מגניב, אינליגנטי ומרגש. מדובר בגבר צעיר ואישה צעירה שעושים הכרה דרך האינטרנט ומתחילים להתכתב זה עם זה. הרומן ביניהם מתפתח דרך מכתבי האהבה והערצה ששולחים זה לזו ב-MAIL @. שניהם מתפעלים מיופי השפה, הליריקה ומהביטויים הפיוטיים של השני. רק בסוף, כשהשניים קובעים פגישה ביניהם, מתברר שלמעשה הם מכירים זה את זה בחיים. הם יריבים מסחריים, ועונים זה את זה, וכי הוא רושש אותה כלכלית. לא רוצה לספר לכם את הכל, אך הסוף זה נגמר ב-HAPPY END מפתיע. "כמו ברוב הסרטים," העירה זיווה "מעניין מה היה עושה הבחור אם היה לו כלב כמו רקסי? איזה תפקיד הוא היה ממלא?" שאלה חוה "דווקא יש לו כלב בסרט מה זה חמוד, מזן 'קוקר ספאניארד' חום, שיושב צמוד אליו כל הזמן שהוא כותב את המכתבים."

"נו חברה," אמר בועז "זה מאוחר והגיע הזמן שהבנות תחזרנה הביתה." "נו מה לעשות?, שאני יפה כזאת," נאנחה זיווה והוסיפה "אין דבר, עוד מעט הבית שלנו יהיה בבאר שבע." "אך עכשיו נחזור כולנו לאשקלון, גם ניקח את רקסי ונעשה טיול לילי יפה על שפת הים. נשאף קצת אוויר ים לראותנו, נוכל גלידה, אחר כך הבנים יחזרו הביתה." אמר בועז לתרועות שמחה של כל הנוכחים. "קדימה, נלך לקחת את רקסי מההורים," סיים בועז. בבית ההורים רקסי קפץ וליקק את כולם, אחר כך, כשירדו אל הרכב, הוא לקח את מקומו במושב האחורי, בין הרגליים של חוה ואברי, וכל החבורה העליזה נסעו לאשקלון.

"כן," אמר בועז לזיווה שישבה לידו "שכחתי לשאול אותך משהו, למדת פעם נהיגה?" "רוצה לדעת את האמת?" שאלה זיווה "כמובן, את האמת ואת כל האמת." ענה בועז "בצבא למדתי לנהוג ואף עשיתי רשיון נהיגה, אך מאז לא נהגתי, וגם לא חידשתי את הרשיון. למה אתה שואלת?" "סתם ככה," הוא ענה. כשהגיעו לאשקלון הוא עשה סיבוב והם נכנסו למגרש חניה גדול של סופרמרקט. היה לילה והמגרש היה ריק מאדם, רק שומר לילה בודד שמר על המקום. "אנחנו מיד יוצאים," אמר לו בועז. הוא עצר את הרכב במקום רחב ידיים, יצא ממנו ואמר לזיווה "את תנהגי קצת פה. הגידי את זוכרת איפה המצמד והמעצור?"

זיוה הסתכלה עליו בתמיהה. אחר כך כשתפסה את ההלצה שלו ענתה "בקושי, אך אני בכלל לא יודעת איפה ההגה..." "ייהיה בסדר" הוא ענה, "אני כבר אסביר לך. הם התחלפו במקומות ובוועז אמר לה "נו, בובה, תני גז." זיוה התניעה, הרכב זו לאיטו. אחר כך היא החליפה למהלך שני, לשלישי ועשתה סיבוב בהיקף המגרש. נכנסה למקום חניה שהיה מסומן, יצא ממנו אחורנית. אותה בוינקר, פנתה שמאלה, אחר כך שוב אותה ופנתה ימינה. עשתה שוב סיבוב מהיר מסביב ובסוף החזירה את הרכב במקום שחננו בו בפעם הראשונה, ועצרה. "נו עברתי את המבחן אצלך?" היא שאלה "אצלי כן, נראה מה יגיד הטסטר. את תיקחי עוד כמה שיעורי נהיגה, תיגשי לטסט ותחדשי את רשיון הנהיגה שלך. כל ההוצאות על חשבונך." היא קפצה עליו ונישקה אותו בכזו להט שאפילו חוה ואברי היו נדהמים. "טוב, טוב, ועד שיהיה לך רשיון חדש, הואילי נא בטובך לחזור למקום שלך, אחרת איזה שוטר תנועה משועמם במשמרת לילה יעצור אותנו וידרוש את רשיוןך, ואנחנו נהיה בצרות." "אתה צודק", היא אמרה והם החליפו שוב מקומות.

הם השאירו את הבנות באשקלון ואברי ובוועז חזרו הביתה. "אז מה אתה אומר אברי?" שאל בוועז בדרך "חבל התלייה מתהדק על צווארינו." "מה זאת אומרת?" "הלא שמעת את הבנות מתכוננות חתונה משותפת?" "אז מה רעה בזה, כך יהיה יותר יפה, גם חסכוני יותר, אינך חושב?" "אולי", השיב בוועז "אני רק עכשיו מתחיל להתעורר למציאות חדשה שהימים של העצמאות שלי הולכים ונגמרים, מעכשיו אני צריך להתחשב גם ברצונות שלה." "אל תיקח את זה באופן כה טרגי." אמר אברי "כולם עושים את זה, זו דרכה של האנושות. אדם מתבגר, מתחתן, מוליד ילדים ומייסד משפחה. מה חשבת להיות רווק עד סוף ימך?" "כמובן שלא", ענה בוועז מהורהר. אברי: "שמעתי אמרה יפה שאומרת 'בעין משפחה, אין צרות, ואין שמחה', ועוד נזכרתי באמרה אחרת 'לפני שהתחתנתי היו לי עשרה עקרונות איך לגדל ילדים. עכשיו יש לי עשרה ילדים ואין לי אפילו עקרון אחד..." שניהם צחקו בלב מלא. רציני לשאול אותך, אמר בוועז "איך זה שחווה, האימא שלה ממרוקן, אביה מאלג'יריה, והיא בלונדינית ויש לה עיניים כחולות?" "שמע", השיב אברי "הצרפתים שלטו באזור ההוא שנים ארוכות מאוד. מי יודע?, אולי איזה קצין צרפתי בלונדיני, בעל עיניים כחולות בא לבקר אצל הסבתא שלה..." "אתה ממזר גדול!" אמר בוועז.

"תגידי, החלטת סופית בקשר לחוה?" "כן, למה? אתה לא?" "יש לי עוד חודשיים להתממה, עד אז אני צריך להחליט." "גם זיוה צודקת", טען אברי "אי אפשר לסחוב את הבחורה; כן ולא, אולי, נראה, נחשוב. גם היא יצור אנושי שיש לה רגשות. מה שאני הספקתי להבחין אצלכם שאתם מסתדרים לא רע. אתה עושה אתה חיים, מבלה אתה, אתה מרגיש טוב בחברתה, אתה צוחק אתה. תשמע" הוא המשיך "בחיי הנשואים יכולים להתעורר אלף ואחד בעיות. אולם הדברים החשובים, מה שלעניות דעתי אדם צריך לשים לב עוד לפני הנשואים, הם כדלקמן: (א) האם היא ישרה? (ב) האם היא משכילה די הצורך כדי להתאים לדרישות המינימום שלך? פה הייתי מוסיף בסוגריים שלא רצוי שהאישה תהיה משכילה יותר מה גבר. (ג) האם ישנם תחומים משותפים שאתם מתעניינים בהם? (ד) האם היא בריאה נפשית ופיזית? זאת אומרת שאין לה איזו מחלות, או מומים שהיא מסתירה ושיתגלו רק אחר כך. (ה) האם היא זריזה, פעלתנית? כוונתי אם היא לא עצלנית ובטלנית. (ו) ואחרון וחביב, האם יש לה חוש הומור? כי דווקא על הבעיה הזאת הרבה נשואים עלו על הסרטון. כי פשוט קשה לחיות בחברה של בן אדם שאין לו/לה חוש הומור. אתה צריך להיזהר על כל מילה שאתה מוציא מפיך. אתה רוצה להתבדח אתה והיא לא מבינה אותך, או נעלבת בקלות על כל שטות. לדוגמה: זה שהיא אמרה לך שהיא לא זוכרת איפה ההגה, זה רומז שיש לה חוש הומור. לו זה היה ניתן, הייתי נותן לה ספר של קריקטורות, אפילו ללא מילים, ושתגידי מה מצחיק בכל אחד מה איורים. זה היה עוזר בהרבה. שמע, לפעמים אדם לא יכול להסתדר עם עצמו, לא כל שכן עם אדם אחר שצריך לחלק אתו/את החיים." "חושבני", אמר בוועז מופתע "שתעית במקצוע, עליך לפתוח משרד לייעוץ נשואים!" "שטויות", השיב חברו "הכל עניין של COMMONSENSE, פשוט הגיון בריא. לפני שעושים משהו, חושבים. נכון?" "נכון וחצי", השיב בוועז. אברי המשיך "אם אתה רוצה לשמוע את דעתי בנדון, אז ככה: זיוה יפה, היא בריאה, יש לה השכלה ועשתה בגרות, היא אחות מוסמכת. מסתבר שהיא גם יודעת לנהוג, יש לה חוש הומור בראי, והיא אוהבת אותך. מה אתה רוצה יותר? את מלכת היופי? אתה צריך לתת לרקסי בונוס מיוחד ששידך ביניכם..."

יש פה עוד זוג מאושר שרוצה להינשא. בואו חברה, תעשו גם אתם כמונו." אברי וחוה חזרו על פרטי הטכס והתנשקו.

"מה שנותר עכשיו לעשות הוא לבקש את אישורו של השדכן. נשמע מה שהוא אומר" אמר בועז. "בוא הנה רקסי." הכלב בא ונעמד מול הזוגות המאושרים והוציא את לשונו "רקסי אתה נותן את ברכתך לנשואים האלה?" רקסי פתח בנביחות שמחה והתחיל לרוץ סביב הסלון, נעצר שוב לפנייהם, השמיע נביחות ושוב החל לרוץ סביב, סביב עד שבועז תפס אותו. "טוב, לא נבקש אותך את זה בכתב, אבל נראה שאתה מסכים." רקסי ליקק אותו בפנים. "מה שלום בת זוגתו?", התעניינה זיוה שבינתיים התאושה מההלם שלה "אני רואה שהוא מבסוט עכשיו עד הגג." "בת זוגתו בהריון, מי שמעוניין לקבל גור יירשם עכשיו כי התור ארוך." חוה ואברי אמרו "אנחנו צריכים עוד לחשוב בזה." "ואנחנו?" שאלה זיוה "בינתיים מספיק לנו כלב אחד," ענה בועז "את תצטרכי לטפל בתינוק ולא רצוי בזמן כזה עוד כלב." היא שוב נשקה אותו. "האם יכולה אני כבר לקרוא לך, בעלי?" "עדיף שתחכי עד החתונה." העיר בועז בחיך.

"עכשיו אנו יכולים להתחיל לדון בפרטי החתונה. מה? מי? מו? איפה, כמה, מתי." אמר אברי. "יש לי הצעה לסדר היום," התערבה זיוה "ששני הגברים, ישימו את ראשם ביחד יתכסו עצה בעניין. ואנו הנשים נתייחס אחר כך למה שהם מציעים בנדון." "כל הכבוד," אמר בועז "אך לפני הכל רצוי שנקבע מועד משוער לחתונה, כי בלי זה קשה לקבוע דברים. גם אולמות החתונה יישאלו לגבי התאריך. אני מציע את התאריך הראשון לספטמבר. זה יוצא ביום רבעי בערב, בדיוק שבועיים לפני ערב ראש השנה. בחגים תהיה צפיפות איומה וגם המחירים ירקעו שחקים. מישהו מתנגד?" בחדר השתררה דממה. החברה הסתכלו זה על זה. לבסוף חוה אמרה "אפילו רקסי לא." "אז טוב," אמר בועז "אם אין התנגדות אז אפשר לגלגל את העניינים לפי המועד הזה, אם כן אומרים, שכל תוכנית היא בסיס לשינויים."

"ומה בקשר לירח הדבש?" שאלה זיוה "הרי חתונה וירח הדבש הולכים ביחד כמו... היא השתהה לחשוב קצת "כמו עגלה וסוסה." "השאלה," שאל אברי "מי תהיה הסוסה?" "זיוה תפסה את כרית שהייתה מונחת לידה על השפה וזרקה אותה בראשו של אברי "די עם החכמות הטיפשיות שלך." בועז "זו הבעיה הכי קטנה. תכנסו לסוכנות הנסיעות, והם יטביעו אתכם בהצעות. כל העולם, מקמצ'טקה ועד לאנטרטיקה לרשותכם. תלוי כמה כסף אדם רוצה להוציא למטרה זו." "אתם רוצים לשמוע את הצעה הכי זולה?" שאל אברי "נקנה צנצנת דבש ונלקק אותה, יחד עם רקסי..." "עוד הצעה כזאת ואני אזעיק את המשטרה." אמרה זיוה והתכוננה לזרוק את הכרית השנייה בראשו של אברי. "חכו רגע" אמרה חוה "יש לי איזו הצעה בנדון, סליחה, לא הצעה. זה היה החלום שלי. לפני שנה ראיתי בטלוויזיה, בתוכנית בשם 'פספורט' עם פלייבוי הזה, מה שמו? משהו כחילילי, נו, זה שדומה לריצ'ארד גיר, ועם בלונדינית המשגעת הזו, מיכאל ינאי, שותפה לסרט. נושא התוכנית היה שיוט באוניית פאר ענקית על ים הקריבי. האנייה עגנה בכל האיים באזור והנוסעים יצאו לטייל ולערוך קניות. קראתי שישנם גם טיולים כאלה בים התיכון. אני משערת שהם הרבה יותר זולים."

"חברה, חברה, תירגעו. אני רואה שכולכם מתלהבים," אמר בועז "אך לפני שאתם תפליגו על ספינות האהבה שלכם, אני מציע שנחכה בסבלנות לתום החתונה. אני מקווה שנקבל הרבה מתנות וגם צ'קים במזומן. אז נעשה חשבון ונהיה יותר חכמים. כעת הכל עדיין באוויר. האוניות יחכו לכם בנמל..." "נכון," אמרה זיוה "בועז צודק. צריך לשקול את הדברים בכובד ראש. לאט, לאט. איך אומרים 'נהרוג פרה ונתקדם'." "הפרה הראשונה תהיה הסעיף הכי כבד," אמר אברי "זה למצוא מקום יפה ונחמד לערוך בו את החתונה. אנו כבר הפכנו בעניין הזה עם חוה. סיפרתי לה על 'גן החבצלת' ביבנה, שם התחתן לפני שנה מכר טוב שלי. אחלה של מקום. אני מציע להתקשר אליהם ולהתעניין במחירים." "חכו רגע," אמר בועז "ארים טלפון ונשאל אותם." הוא הסתכל ב-'דפי זהב' וחיש מהר מצא אותם על פי פרסומת. "הלו, זה גן החבצלת? כן? שלום. אנו שני זוגות שרוצים להינשא ביחד ב-1 לספטמבר השנה. יהיו לנו קרוב ל-500 מוזמנים. האם אתם יכולים להגיד לנו בפני איזו הוצאה כספית אנו צפויים?"

"הבט אדוני," באה התשובה של המנהלת "המנה עולה 250 ש"ח, 500 X, זה לערך 125.000 שקלים. הסכום כולל מ.ע.מ." "האם המחיר הזה כולל, הזמנת רב, תקליטן, צלם?" שאל בועז "מצטערת אדוני, זה רק עבור המנות וההגשה, אך אפשר לשלם את הסכום בתשלומים." בועז הודה באדיבות רבה

בעד האינפורמציה שהוא קיבל מהמנהלת, וחזר על הנאמר לחברה. "אז אם אנחנו חושבים על כל ההוצאות הנלוות, בקלות נגיע לסכום עגול ונכבד של כ-200.000 שקל. לכל משפחה יוצא על כן הוצאה של 50.000 שקלים. האם זה מעשי?" שאל בועז. כולם היו המומים מהסכום לבסוף אברי אמר "תמיד ידעתי שלהתחתן זה עסק לא זול, אך סכומים כאלה, לא יודע אם נעמוד בהם."

"שמעו חברה, אני רוצה להגיד משהו." אמרה חוה "אומרים מי חכם? הוא שרואה את הנולד. אני משערת שנקבל הרבה מתנות וגם כסף מזומן מההורים, מהקרובים, מהידידים ומכרים שלנו. אך גם במקרה הזה זה עדיין נשאר בגדר של תעלומה כמה נקבל. צריך להיות מציאותיים, כי בתקופה הקשה הזאת שאנחנו חיים כיום, של חוסר יציבות, חוסר עבודה, וקשיים כלכליים, זה לא בטוח שאנשים יוכלו לתת סכומים גדולים, אפילו שירצו בכך. גם ההורים והקרובים שלנו אינם אנשים עשירים. כך שלא נשלה את עצמנו כי הכסף יזרום ויש מניין. לכן אני מציעה כי נכנס ביחד את כל המשפחות שלנו, פה, או במקום אחר, ונציג בפניהם את המצב כפי שהוא. לזקנים שלנו בטח יש להם יותר ניסיון והחכמת חיים מאשר לנו," סיימה חוה.

"אני חושב שחווה צודקת." אמר אברי "אולי התלהבנו יתר על המידה. מדובר פה על סכומים גדולים שלא היה לנו מידע עליהם לפני כן. במקום עבודתי אני צריך להתווכח עם מעבידי על תוספת של 100, או 200 שקלים, ופתאום מדברים פה על הוצאות של עשרות אלפי שקלים. אז כפי שחווה אומרת, בואו ונכנס את המשפחות שלנו ונחפש פתרון ביחד." דברי אברי התקבלו בתשואות. בועז: "אני אהיה אתכם בקשר טלפוני ונקבע מועד לכנס המשפחתי בהקדם." כעבור שעה החברה עצובים, אך לא נכנעים התפזרו. זיוה נשארה אצל בועז. היא ישנה אתו "תראי זיוה שזה כל יהיה בסדר. לא צריך להתייאש, זה לא סוף העולם. אנו נמצא פתרון." הוא המשיך לנחם ולעודד אותה עד שהיא נרדמה.

פרק שישי

למחרת בערב בועז ישב ליד מכשיר הטלפון והתקשר ללא ליאות לכל ההורים והזמינם לפגישה משותפת בעניין סדרי החתונה. את הפגישה הוא הציע לקיים אצלו ביום רביעי הקרוב בשעה 6 בערב. לאחר עמל רב הוא הצליח לבסוף לסכם אתם שכולם יבואו לפגישה במועד זה. ואכן ביום רביעי החל מהשעה 5 וחצי הפעמון לא הפסיק לצלצל בדלת דירתו. האורחים נכנסו ובוועז וזיוה קיבלו אותם בנשיקות. בועז הכין הרבה כיבוד לכבודם. היו שם שרה ויואל הררי, הוריו של בועז, מרים ומשה ורדי, הוריה של זיוה, לאה ושמואל פראד, הוריה של חוה, ומיכאלה ושואל טופז, הוריו של אברי. ערב רב של אורחים שאחדים מהם ראו זה את זה בפעם הראשונה. הייתה המולה גדולה, אך רקסי השגיח שיהיה סדר...

לאחר שגלי ההתרגשות נרגעו כמעט, בועז ביקש מכולם לשבת. הוא תיאר באוזני ההורים את התלבטויות שלהם בקשר לבחירת מקום נאות לקיום החתונה הכפולה. הוא ביקש מהם להשמיע את דעותיהם בנדון. לראשונה הצביע יואל, אביו של בועז. "תראו חברים," הוא פתח "יש לי בעניין זה דעה חד-משמעית, ואינני יודע אם זאת תהיה מקובלת על כולכם. אני ואישתי שרה התחתנו בזמנו באוהל. כן, כן באוהל," הוא אמר שראה שהאחרים נעצו בו עיניים. "זה היה אוהל כפול, גדול ויפה, בצבע לבן. מסודר עם שולחנות ומפות לבנות, עם הרבה פרחים. היה אוכל בשפע. היה רב, חופה, קידושים. כולם היו מרוצים, נכון שרה?" הוא אמר ותפס את יד אישתו. היא ניגבה את דמעותיה בזוכרה את המאורע של הימים הם. "כן היא הייתה יפה ומתוקה בשמלת הכלה שלה. נו וגם אני הייתי כמה שנים צעיר יותר," הוא הוסיף בצניעות. "המסכנה לאחר שילדה את בועז חלתה ברחמה ולא יכלה יותר ללדת, כך שהשארנו את בועז ללא אחים, או אחיות." "עכשיו תהיה לו הרבה משפחה," צעקה זיוה

"אך מה שרציתי להגיד לכם לעצם העניין," המשיך יואל "שאלו התחתנתי עם אישתי על סיפונה של אוניית הפאר "קויין אליזבת, או באולמות ארמון המלכה, בבקינגהם פלאס, לא הייתי חי אתה יותר טוב, או פחות טוב, מאשר אני חי אתה עכשיו. אתם לא צריכים להתחתן עם האולם, אתם צריכים להתחתן אחת עם השני. לא יקרה שום אסון עם תבחרו במקום פחות מפואר. אני בטוח שיש אולמות יפים, עם שירותים ואוכל לא רעים גם באשקלון, או באשדוד אפילו בפחות מ-100 שקלים למנה." "גם בבאר שבע," התערב אברי. "מהכסף שתחסכו אתם יכולים לעשות טיול יפה בירח הדבש שלכם." סיים יואל.

כולם מחאו לו כפיים. "קחו בחשבון שיהיו לכם הרבה הוצאות מעבר להשכרת האולם," אמר שמואל, אביה של חוה: הסעות, שמלות כלה, חליפות, לרב, לצלם, לתקליטן, לכרטיסי הזמנות וכולו, כל אלה עולים לא מעט כסף." "מי שרוצה להוסיף עוד משהו?" שאל בועז. מיכאלה, אמו של אברי הצביעה "אני

מזדהה לחלוטין עם יואל "לא צריכים להגזים בשום דבר. יש אנשים שלא איכפת להם להיכנס לחובות עד הצוואר." היא פנתה לילדים "מי שאוהב אתכם יבוא לחתונתכם, גם שזו לא תהיה מי יודע מה מפוארת, ומי שלא אוהב אתכם, אז מוטב שלא יבוא, ולעזאזל עם כל הסנובים!" היא קראה. דברי מיכאלה התקבלו בתשואות סוערות וממושכות. בועז קם ממקומו ואמר "אז שמענו את הדעה של רובכם, את אלה שרצו להתבטא. אז נחפש מקום צנוע יותר. אינני יודע, לפי שעה היכן זה יהיה. אנו הצעירים נתעניין וניסע לבקר שם. בכל אופן כולנו נצטרך לתרום סכום כסף ונשתדל שזה יהיה כמה שפחות. סיכמנו שמועד החתונה יהיה ב-1 בספטמבר. יש מספיק זמן להתכונן לזה. לאחר כשעה של שיחות נעימות בין האורחים הם נפרדו מזיוה ובעזו וחזרו לבתיהם.

עכשיו שני זוגות הצעירים היו עסוקים מעל הראש לחפש אחרי מקום מתאים לחתונתם. הבחורים חיפשו בבאר שבע והבנות באשקלון ובאשדוד. אחרי מספר ימים הבנות הודיעו כי מצאו מקום 10, עם גינה יפה, סביבה מטופחת ומראה לים. גם המחירים היו סבירים; 120 שקל למנה, אך הן רמזו שבעל המקום איש מאוד נחמד, ואם קצת מאמץ אפשר להוריד את המחיר ל-100 שקל. בועז ואברי לקחו את הרכב ומיהרו לבקר באתר. אכן המקום מצא חן בעיניהם. גם בעל העסק, שקראו לו בנימין, היה איש נחמד מאוד. הם רצו לדעת את התפריט שיוגש לאורחים. גם זה היה לשביעות רצונם. כשבנימין שמע שמדובר על חתונה כפולה עם 500 אורחים, הוא הסכים להוריד מהמחיר 20 שקל ללא ויכוחים, ואמר שאם זה קשה להם הם יכולים לשלם בתשלומים. בועז ביקש לטעום מהאוכל שהיה באותו הזמן מוכן ומצא אותו טעים מאוד. אחרי הכל בועז אמר לבנימין שהוא רוצה להזמין לעת עתה רק 350 מנות עם תוספת אפשרית במקרה ויגיעו יותר מוזמנים. גם עם זה הסתדרו. קבעו את התאריך ל-1 בספטמבר בשעה 7 בערב. בועז ואברי עשו הסכם עם בעל הבית והישארו בידו תשלום אחד בסך 3500 ש"ח, ואת היתרה שלמו בתשע תשלומים בכרטיס אשראי. בנימין אמר שהוא ישיג עבורם רב טוב ומוכר באשקלון, תקליטן, צלם מעולה שיכול לעשות גם סרט, אם הם רוצים בכך. "בהחלט", אמר בועז, "אך לפני כן היינו רוצים לדעת על העלויות. סליחה, ברשותך נזכרתי עכשיו בעוד דבר. יש לי כלב זאב, כלב טוב ומאולף. אני יכול להביא אותו לכאן?"; לא הייתי רוצה להשאיר אותו לבד בבית." "מצטער, אך התקנות אוסרות להביא כלבים לחתונות, אלא אם כן הכלב יהיה קשור ויושם מחסום לפיו. בתנאים כאלה לא חושב שיהיו בעיות." אמר בנימין "טוב, תודה לך אדוני ולהתראות. נהיה בקשר." אמר בועז והשניים הלכו לבקר אצל הורי הבנות.

ועכשיו ליתר הדברים כגון; הסעה מבאר שבע ובחזרה, חליפות לחתונה, הזמנת כרטיסי הזמנה, הבחורים המשיכו לדאוג, ואילו לגבי שמלות לכלות הם ביקשו מהבנות לחפש באשקלון. לאחר כשבועיים הכל היה סגור וגמור. הבנות אספו מהוריהן תשלום ראשוני של 5000 שקלים ומסרו אותו לבעז, זה עד שהסכום הסופי על ההוצאות יתברר. גם אברי נתן לו סכום של 3000 שקלים. "אחרי הכל נעשה חשבון כמה 'התענוג' הזה יעלה לנו." הוא אמר. "תגיד אברי", שאל אותו בועז "ראית במקרה את הסרט של ג'ימס בונד 'אתה מת רק פעמיים'? " "לא" השיב אברי "לא חשוב, העיקר שאתה מתחנת רק פעם אחד, או פעמים, או שלוש..." "עוד לא הספקנו להתחתן פעם אחת, ואתה כבר מנבא שחורות." "מה קרה לחוש ההומור שלך?"; שאל בועז "אתה הרי אלוף הליצנים." "עזוב, אין לי חשק להתבדח עכשיו, עד שזה ייגמר. אחרי החתונה חביבי, כשנשתזף על סיפונה של ספינת האהבה, אני אחנוק אתכם עם בדיחות, עד שתתגלגלו לים מרוב צחוק." "צחוק, צחוק, אבל לא חשבתי שזה כרוך בכל כך הרבה ריצה," אמר בועז. "חכה, חכה" השיב אברי "אנחנו רק בראשית הדרך."

כל החברה הצעירים ישבו עם הוריהם וחישבו את מי להזמין לחתונה, אולי גם את מי לא להזמין. כשאספו את כל השמות התברר שהמספר בקושי הגיע ל-350 מוזמנים. בהתאם לכך הזמינו גם את כרטיסי הזמנות. "טוב שהזמנו 350 מנות," אמר בועז "כי גם המוזמנים יכולים לבוא עם הילדים, או עם הידידים שלהם." "בזה אי אפשר אף פעם לדייק," אמר אברי "מה שבטוח, זה ביטוח..." כולם מילאו את כרטיסי ההזמנות ושלחו אותם ליעדם. "עכשיו שבצענו את מרבית המטלה, ננוח קצת, ואם עוד יהיו ספיחים נטפל בהם אחר כך." אמר בועז בסיפוק. "יש לך הרבה חברה מעבודה שלך שהזמנת אותם?" שאל אברי "משהו כ-15-20 איש ואישה, ולך?"; "גם אצלי קרוב למספר הזה," השיב אברי "אני מתאר

שהבנות הזמינו גם חברות שלהן מהצבא, אולי גם מהבית ספר שלהן, הרי הן עוד צעירות. "טוב", השיב בועז "לפחות שיהיה עם מי לרקוד."

יום החתונה סוף, סוף הגיעה. באולם ובגן הסמוך היו מסודרים עם שולחנות עבור ישיבה של עשרה אורחים. השולחנות היו מכוסים במפות בגוון תכלת, ומערך של כלי אוכל נאים וצנצנות פרחים קישטו אותם. הייתה אווירה טובה ורוח נעימה נשבה מהים. לראשונה הגיעו ההורים, אחר כך נושאי השמחה; החתנים והכלות. כל הפמליה הסתדרה במסדרון שהוביל לאולם וחיכו להגעת האורחים. כולם היו לבושים חגיגתי; החתנים בחליפות שחורות מחויטות. הם לבשו חולצות לבנות, צהורות, שערותיהם היו מסורקות ומלוקקות למשי ועל ראשם חבשו כיפה שחורה. הכלות נכנסו למקום בהידור רב, כאילו זה עתה יצאו ממכון יופי. הן לבשו שמלות סטין לבנות ארוכות שובל וחבשו על ראשם צעיפי מלמה שקופים. "איך הכלות מוצאות הן בעיניך?" שאל בועז את אברי שעמד לידו "איך השיר של הגשמים?" הוא ענה "יפות, יפות שבאה לבכות..." "ואני טוען," אמר בועז "שכל בחורה יפה בשמלת כלה." זיוה שראתה את רקסי קשור בשרשרת לעץ ומחסום על פיו אמרה "אוי המסכן מה עשו לו?", הייתם צריכים להביא גם את החברה שלו" "רק זה היה חסר," העיר אברי "הם היו עושים פה ליל כלולות..." זיוה סיננה בין שיניה קללה חרישית, וטוב שלא שמעו אותה.

האורחים התחילו לבוא. תחילה טיפין, טיפין, אחר כך בזרם הולך וגובר. הם לחצו את ידיהם של הכלות והחתנים וגם של ההורים. כמעט כל אורחים הביאו אתם מתנה ומסרו מעטפה שהכילה, כנראה, המחאה עם סכום כלשהו. כל המתנות רוכזו בסל גדול ואת המעטפות אספה אימא של בועז. זה לקח יותר משעה עד שכל האורחים הגיעו. לאט, לאט כל השולחנות התמלאו ובסוף גם החתנים, הכלות וההורים התיישבו ליד שולחנות שהיו שמורים עבורם. שני הזוגות ישבו זה מול זה ליד אותו השולחן. כעבור כרבע שעה הגיע הרב. הוא בירך את כולם וקרא לשני החתנים ואביהם לשבת ליד שולחן ארוך. אחר כך הוציא מתיקו את גיליונות הכתובה. הוא קרא בכל רם את תוכן הכתובה וביקש מהחתנים להגיד לו את סכום הערבות במקרה של גירושים. כאילו נדברו ביחד, כל חתן חתם על סכום של חצי מיליון שקל. גם האבות חתמו בתור עדים.

לאחר טקס הכתובה שני הזוגות נכנסו אל מתחת החופה שהוכנה מראש. הרב היה איש צעיר, לבש חליפה שחורה ועל ראשו חבש כיפה. שיערו הג'ינג'י היה קצר ולא היה לו זקן, גם לא פיות. מסביב לחופה צבאו כל האימהות והאבות השמחה. הטכס החופה החל בתפילות ובברכות המסורתיות, אחר כך הרב פתח בקבוק יין ובירך עליו "ברוך אתה יי מלך האולם בורא פרי הגפן." הוא שפך את המשקה לכוסות זכוכית יפות והגיש אותן לחתנים. הם חזרו על הברכה, שתו מהיין ונתנו גם לאבות לטעום ממנו. "ועכשיו," ביקש הרב "חתנים נא להרים את צעיפי הכלות ותנו גם להן להנאות מהיין הטוב הזה." הם עשו כמצוות הרב ונתנו גם לכלות לשתות.

כעת הגיע שעתו של עיקר הטקס; ענוד הטבעות. האבות הוציאו מכיסיהם שתי טבעות וענדו אחד מהן על אצבע של הבן ואילו את השני נתנו לו ביד. "הכלות נא להושיט את ידיכן לחתנים," אמר הרב "והחתנים תחזרו אחריי על הפסוק: 'בזה את מקודשת לי ולמצוות התורה של עם ישראל.'" החתנים חזרו על הפסוק וענדו את הטבעות על יד הכלות. "עכשיו מותר לכם לנשק את הכלות," אמר הרב וכל הצעירים פרצו בצחוק, אולם האמהות דווקא התחילו להזיל דמעות שמחה. אולי נזכרו בחופה שלהן. "ועכשיו שבירת הכוסות. החתנים תגידו אחריי 'אם אשכחך ירושלים, תישכח ימיני. אעלה את ירושלים בראש שמחתי' הכוסות נשברו תחת רגליהם של החתנים במרץ רב. "אני מכריז בזה שאתם איש ואישה נשואים כדת משה רבנו." סיים הרב וכולם בירכו ברכת אמן.

טקס החופה הסתיים והרשות הדיבור ניתן לתקליטן והמוסיקה. תחילה היו ריקודי עם בקצב הולך וגובר בהם השתתף רוב הקהל. לאחר מכן התקליטן התחיל להשמיע נעימות שקטות של ריקודים סלוניים ולאחר חצי שעה הוא הכריז על הפסקה והזמין את הנוכחים לשבת ליד השולחנות ולהתחיל בארוחה. "בתאבון לכולם," הוא אמר. מלצרים ומלצריות צעירים וזריזים הגישו לאורחים את המנות השונות וכולם סעדו את ליבם בתאבון. ברקע התנגנה מוסיקה שקטה ונעימה. ההורים הביאו את שביעות רצונם מהמקום ומהאוכל הטעים ושיבחו את הבנות שמצאו את המקום הזה. הצלם ועוזרו היו עסוקים כל הזמן

לצלם ולהסריט האורחים ואת המקום, אך במיוחד התרכזו על החתנים וכלותיהם. לאחר הארוחה התקליטן ביקש משני הזוגות הנשואים הטריים לפתוח בריקוד טנגו. אליהם הצטרפו אחר כך ההורים ואנשים מבוגרים בקהל. לאחר זמן המנגינה התחלפה לוואלס סוחף. כעבור זמן התקליטן התחיל להשמיע נעימות קצביות של ריקודים: פסהדובלה, צ'ה צ'ה צ'ה, רוקן רול, פוקסטרוט, בוגי-ווגי, טוויסט, סמבה, ממבו ועוד. רוב המבוגרים עזבו את רחבת הריקודים, אך הצעירים המשיכו לרקוד במרץ רב. זיוה הייתה מסמר הערב. היא ובוועז רקדו, סובבו, קפצו עד איבוד החושים והצלמים עקבו אחריהם בנאמנות מקצועית. גם חוה ואברי רקדו אך בצורה סולידיית יותר. אחר כך היו שוב נעימות שקטות ושוב ריקודים סוערים.

לקראת אחד וחצי בלילה, האורחים לאט, לאט עזבו ושני הזוגות והוריהם נשארו אחרונים. שרה ויואל ושני הזוגות התיישבו ליד שולחן ריק והוציאו את המעטפות והתחילו לרשום את הסכומים שהיו מצוינים על גבי ההמחאות. כמובן הייתה התרגשות גדולה בספירת הכסף. רוב הסכומים נעו סביב ה-300 שקלים, אך היו גם המחאות עם סכום נכבד של 500 ועד 1000 שקלים. הצ'קים השמנים היו, כנראה ממקום העבודה של בוועז ואברי. בסופו של דבר הם קיבלו מאה וחמישה אלף שקלים וזה מעבר למתנות שהם קיבלו. השמחה עברה על גדותיה וכולם התחבקו. אבא של בוועז אמר "בחיי, חתונה בימים אלה זה עסק משתלם. בואי שרה, אולי נתחתן שוב פעם..." "נו ילדים," אמרה מרים, אמה של זיוה "מהכסף הזה אתם תוכלו לשלם לא רק את האולם, אלא את הרב, את הצלמים, את ההסעות, את שמלות הכלה, את חליפות החתנים, בעצם את כל ההוצאות לחתונה, ועוד ויישאר לכם די והותר כדי לצאת לחופשה חלומית לירח הדבש שלכם. שיהיה במזל טוב." כולם הרימו כוסות ושתו, ושתו. אולם בוועז לא שתה "למה אתה לא שתה?" שאלו אותו "אני צריך להחזיר את החברה לבאר שבע בלילה ועלי להיות ערני." "אתה יותר מצודק." אמרו לו.

הזוגות הצעירים נפרדו מהוריהם בנשיקות רבות, אחר כך עלו על הרכב של בוועז ונסעו מזרחה לבאר שבע. הפעם ליד בוועז ישב אברי ואילו שתי הכלות התמקמו במושב האחורי, שלרגליהן השתרע רקסי. כולם היו עייפים מההתרגשויות, מהריקודים ומהקפיצות וקצת בגילופין מרוב שתייה. בוועז, כדי לא להירדם, ניסה לדבר עם אברי בדרך. "היה יפה, לא כן?" הוא שאל "מעל המצופה," הוא השיב. "אתה יודע, אני אדם חילוני," המשיך בוועז "אף על פי כן לא הייתי מוותר על טקס החופה. זה יפה, זה סנטימנטלי, זה מרגש, גם לנו וגם להורים. ראית איך שהם בכו מרוב אושר?" "כן, אני מסכים אתך לחלוטין, זה גם תהיה מזכרת נאה לעתיד. אני כבר סקרן לראות את הצילומים," אמר אברי. "זה היה רעיון לא רע," אמר בוועז "לעשות את שתי החתונות ביחד. אתה יודע שראיתי פעם כתבה בטלוויזיה שביפן ערכו חתונה למאה זוגות בבת אחת." "מאה זוגות?!", "התפעל אברי "לנו שנים זה יותר מדי." פתאום הוא הרגיש איזו חבטה בראשו, בגלל שזיוה נתנה לו זפתה עם התיק שלה. "איזה אלימות!" קרא אברי בפנותו אחורה "למה את מרביצה לי?" "אני כבר לא יודעת איך לסתום את הפה שלך." "בחייכם," העיר בוועז "אתם לא מכירים את אברי? הוא אוהב תמיד לצון. חבל שאתם לא מבינים את ההומור הדק שבדברים שלו. הוא בחור זהב, הכי נחמד בעולם." "לכן התחתנתי אתו," אמרה חוה שהתעוררה פתאום לשמע המריבה. "אבל לפעמים הוא מגזים," אמרה זיוה. "נו טוב, אתם עייפים," אמרה חוה "אז יותר טוב שתשתקו כולכם עד שנגיע לבאר שבע. זה לא יפה לריב בליל החתונה." "היא צודקת," אמר בוועז "לא יפה ולא נאה."

אחרי כ-40 דקות הם הגיעו לבאר שבע. זיוה ובוועז נפרדו מחוה ואברי והלכו לישון אצלם בבית. בוועז לקח אתו את רקסי. הם הגיעו לביתם והתכוונו מיד ללכת לישון, אלא שבעת שהם התפשטו החשק המיני פתאום התעורר בהם והם עשו אהבה סוערת בטרם שינה. "טוב," אמר בוועז "עשינו את זה גם לפני כן, אלא שעכשיו עושים את זה בגושפנקה הרשמית של הרבנות..." "אני סבורה שזה שטותי לחכות עם הסקס עד לאחר החתונה. בני הזוג צריכים להכיר זה את זה גם בהתאמה מינית לפני שקושרים את גורלם ביחד." "את צודקת במאה אחוזים," אמר בוועז "אצלי את כבר עברת שני מבחנים; במיטה ובנהיגה." "איזו מבחנים עוד צפויים לי..." שאלה זיוה "עוד הרבה, הרבה, אני עכשיו עייף מדי מכדי למנות אותם." "בכל זאת תנסה," היא אמרה. "אני חושש שאת תירדמי באמצע." "טוב, אז נמשיך מחר, לילה טוב יקרי" אמרה וכיסתה את עצמה בשמיכה ונרדמה תוך חמש דקות.

מה שנשאר לחברה עוד לבצע אחרי שהם התחננו, זה לעשות חשבון מדויק על כל ההוצאות שלהם ולראות כמה כסף נשאר לצאת חופשת ירח הדבש. לצורך זה קודם כל הפקידו את כל הצ'קים בבנק לגבייה. זה לקח להם שלושה ימים עד שהבנק אישר את כל ההפקדות. למזלם אף צ'ק לא חזר. לאחר חישוב מדויק התברר להם כי לאחר תשלום כל ההוצאות יישאר בידם סכום של 50.000 ₪ נטו. סכום נאה מאוד, אך התברר שגם השיוט המתוכנן של 7 ימים באוניית פאר בים התיכון, כשהאנייה תעגון בכל יום בנמל אחר, הוא לא מן הטיולים הזולים. כל כרטיס עולה $4 \times \$1200 = 4.6 \times \$4800 =$ שקל = 22.080 ₪. לזה צריכים להוסיף עוד הוצאות בלתי צפויות, ובילויים וקניות קטנות בכל נמל שהם יבקרו. מעבר לכך היו צריכים לקנות צריכים בגדים ונעלים מתאימים לטיול, נו גם צריכים לקנות מתנות להורים. בועז התכוון לקנות מצלמה דיגיטלית ואברי רצה מסרטה. הם קנו אותם, כמוכן בחנות ה – DUTY FREE בשדה התעופה. סך הכל לא היו מסכנים כי יכלו לכסות את כל ההוצאות שלהם.

פרק שביעי

כל הצעירים כבר ביקרו בעבר בחוץ לארץ, אך אף אחת מהם טרם התנסה בהפלגה בים. קודם כל הם היו מופתעים ממדיה הענקי של האונייה. זו הייתה קרוזרית המיועדת במיוחד להסעות תיירים. בכל אופן בכרות הפרסומת של החברה התנוססו המילים האלו:

"כל ההנאות כבר כלולות : 4 ארוכות- פנסיון מלא,
מופעים בינלאומיים, תוכנית עשירה מדי ערב, קזינו,
מועדון לילה, דיסקוטק, בריכות שחייה
חדר כושר וספורט, סיפוני שיזוף ומרגוע.

"אני חושבת," אמרה זיוה "שזה צריך לספק את כל הדרישות אפילו של ג'יימס בונד והחברות היפופיות שלו." "לנו יש כבר שתי יפופיות," העיר אברי "אך אל דאגה, נשיג עוד כמה במועדון הלילה." הוא כבר התכונן לתגובת זעם מצד זיוה, אך היא עשתה את עצמה כאילו לא שמעה את הערה העוקצנית שלו. כל הקרובים באו להיפרד מהם בנמל חיפה. זו הייתה פרידה מרגשת "חברה," קראו ההורים "תבלו בנעימים כמה שאתם יכולים ותחזרו הביתה אלינו בריאים ושלימים ומלאי חוויות." אברי ובוועז הנציחו במצלמותיהם המשוכללות את אירוע הפרדה, ובמשך הטיול עוד צילמו צילומים רבים.

באנייה עצמה, כפי שפורסם, לא היו חסרים מקומות בלוי, אולם הדברים המעניינים באמת היו העגינות של האנייה בנמלים ובאתרים המפורסמים של הים התיכון. תחנתם הראשונה הייתה באיי רודוס, משם המשיכו לכרתים, ולזנטה, לעיר נמל בשם זקינטוס. במקום זה, לפי מה שנאמר בפרסומות, ישנה מסעדת דגים הכי טובה בעולם, ששום תייר באזור לא יחמיץ לבקר שם. על כן החברה שלנו באו לשם וסעדו את לבם, לאור נרות מהבהבים, במאכלי דגים טריים, וליקקו את כל האצבעות. המסעדה עצמה הייתה מעוצבת בסגנון יווני עתיק, וזמרים ותזמורת של כלי בוזוקי הנעימו את שהות האורחים במקום. ממה שהם התפלאו במיוחד באיים היוונים היה הצבע הכחול, העמוק של הים שהתבלט במיוחד לרקע הבניינים הציוריים, המבהיקים בלובנם. אחר כך עברו לים התיכון המערבי וביקרו בפלרמו שבסיציליה, בפלמה דה מיורקה, ובברצלונה. הם הכירו עולם שלא ידעו לפני כן. אזורים יפים ואקזוטיים, רחוקים ממלחמות והבעיות של ישראל. בכל מקום הם מצאו משהו מיוחד, אופייני לסביבה. אנשים זרים, אך חביבים שקיבלו את התיירים בסבר פנים יפות. המצלמות שבידי החברה לא נחו לרגע, היו כל כך הרבה דברים יפים להנציח שבקושי הספיק להם הפילם. אחרי כל טיול הם חזרו לאונייה עייפים, אך מרוצים ומלאה חוויות. הימים היו יפים, השמש הייתה חמימה, אך לא שורפת. למזלם, אמרו להם, "תפסתם עונה נוחה, כי המזג האוויר הרע, הרוחות העזות, הסערות, מתחילות בים התיכון רק בסוף ספטמבר." אז הם הלכו הרבה לבריכה והשתזפו על הסיפון שהיה מלא אנשים צעירים, חתיכים וחתיכות מכל הסוגים.

"נו, אברי," אמר בוועז "הבטחת שאם נפליג באונייה האהבה שלנו, אתה תחנוק אותנו בבדיחות עד שניפול לים מרוב צחוק. הנה באה ההזדמנות." "אני מוכן, אך בתנאי אחד" השיב אברי "קודם כל צריך לקשור לזיוה את הידיים ואת הרגלים. רצוי גם לסתום לה את הפה עם סמרטוט. כל זה כדי להבטיח שלא תקוף אותי..." "ליתר בטחון אני אחזיק אותה חזק..." אמר בוועז. זיוה "אין צורך בכך, הפעם אהיה

ילדה טובה ולא ארביץ לאף אחד. חוץ מזה גם אני רוצה לספר בדיחות. "אדרבה, ואדרבה, כולנו מתים לשמוע," אמר אברי

"אז ככה," התחילה זיוה "פעם ארבע חברה יצאו לטיול משותף; האחד היה בחור נחמד, השנייה הייתה בחורה יפה וטובה, השלישית גם כן הייתה בחורה יפה וטובה, הרביעי היה בחור טוב אך קצת טרה, לה, לה, בקיצור מסטול. השאלה מי היה המסטול?" שאלה זיווה. אברי הצביע "המסטול היה מי שהמציא את הבדיחה הזאת. חזקה עלי שזאת הייתה דווקא מן נקבה." "נו די לכם מלהתקוטט," התרתח בועז "אתם מתנהגים כמו נערים זבי חותם בגיל ה- 'טיפש עשרה'."

"טוב, אמרה חוה "אני אספר בדיחה על איש קשיש שנכנס לבית המרקחת ושאל את הרוקחת "רציתי לשאול בבקשה האם יש לכן איזו תרופה חדשה בשבילי?" "לא יודעת מה אדוני מתכוון," ענתה הרוקחת. "משהו חדש שעוד לא לקחת." שני הרוקחות הסתודדו לרגע, אחר כך אמרו לקשיש "דווקא יש לנו אדוני משהו טוב בשבילך" "כן, כן, שמח הקשיש "איזו תרופה?" "קוראים לה 'ויאגרה'," אמרו הרוקחות. הקשיש מחא בכעס "אני לא צריך שום ויאגרה, להפך, אני צריך אנטי ויאגרה!" "גם זה יש לנו," אמרו הרוקחות "מה?" שאל הקשיש "שמן קיק..." ענתה הרוקחת. כולם מחאו כפיים. "יופי מי עוד מנסה?," שאל בועז. זיוה הצביעה.

"גם כן על הבית מרקחת," סיפרה זיוה "איש נכנס לבית מרקחת ובידו מרשם מהרופא. הרוקח לקח ממנו את המרשם, הסתכל בו, הפך אותו. אחר כך הוציא את משקפיו מכיסו ועיין שוב במרשם, אך עדיין לא היה מסוגל לקרוא את הכתוב. הוא קרא לעמית שלו ולעוד עמיתה, אך אף אחד מהם לא ידעו מה כתוב במרשם. בסוף לקחו סולם גבוה, עלו על הקומה השנייה ולאחר חיפוש של חצי שעה, סוף, סוף התרופה נמצאה ומסרו אותה לחולה. האיש שאל "סליחה אדוני איזה מן תרופה זאת?" "את התרופה הזאת," הוא הסביר לו, "אנו נותנים במקרים שלו מסוגלים לפנה את כתב ידו של הרופא..."

יפה, יפה צעקו כולם. מי עוד?

"לי יש בדיחה על החולה שהתאונן שיש לו כאבים בחזהו," אמר בועז "ובכן הרופא בדק אותו ביסודיות בסטטוסקופ שלו אחר כך אמר לו 'שמע, אתה צריך להפסיק לעשן.' אדוני הרופא, אני לא מעשן' ענה החולה 'אתה צריך להפסיק לשתות אלכוהול' 'אני לא שותה אלכוהול,' 'אתה גם צריך לא להימנע מחיי מין' גם את זה אני לא עושה' הודה החולה. 'לא מעשן! לא שותה!', 'לא הולך לנשים!' התפלא הרופא 'באמת? אז בשביל מה אתה חי?' " "מחיות כפיים לבועז צעקו החברה "חכו, חכו, יש לי עוד בדיחה על רופא שלמרפאתו נכנס שלד של אדם. הרופא: 'שב! נו, לקחת את התרופות שרשמתי לך?' השלד 'לא! 'למה לא?' שאל הרופא 'כי פחדתי למות.' הרופא: 'אתה עקשן, אמרתי לך שאם תיקח את התרופות שרשמתי לך, ואם תנהג אורך חיים בריא, אתה תזכה לימים ארוכים...' "

זיוה "במחלקה שעבדתי בבית חולים שמעתי בדיחות טובות על רופאים, תשמעו. איש זקן נכנס לרופא לבדיקה. לאחר שהרופא בדק אותו הוא אמר לו 'הבט יש לי לבשר לך שתי בשורות, האחת רעה והשנייה טובה.' 'מה הבשורה הרעה?' שאל החולה 'הבשורה הרעה היא שאתה סובל ממחלת אלצהיימר.' 'מה כבר יכולה להיות הבשורה הטובה אם אני סובל מהמחלה הזאת?' 'הבשורה הטובה היא שעד שתצא מהמרפאה שלי כבר תשכח מאיזו מחלה אתה סובל...' 'והנה השנייה,' אמרה זיוה. אישה אחת מבוגרת נכנסה לחדר הרופא. היא התיישבה והחלה לבכות. לאחר כמה זמן הרופא בחוסר סבלנות אמר לה 'נו גברת, את מבינה כי זה שאת בוכה אני לא יכול לעזור לך. אולי תספרי לי מה כואב לך.' האישה אמרה בקול רוטט 'אדוני הרופא, אני כל כך מפחדת להזדקן.' הרופא לאחר הרהור אמר לה 'יש לי עצה בשבילך, צריכים להעמיד אותך מיד בפני כיתת יורים. אני מבטיח לך שלא תזדקני יותר...' והנה עוד אחת: שתי חברו תמיד נהגו ללכת ביחד לבקר אצל הרופא. יום אחד רק אישה אחד הופיעה לבדה אצלו 'מה עם החברה שלך?' שאל אותה הרופא 'היום היא לא באה בגלל שהיא חולה...' "

הידד, היד לזיוה צעקו כולם. מי עכשיו בתור?

אברי הצביע "דוד פגש ברחוב את חברו המגמגם. "מה נשמע שאול" הוא שאל את חברו "הכל בסדר, תתאחל לי מממזל טוב." דוד "מה קרה?" שאול "יש לי חתחחברה חתחחדשה." דוד "באמת? מזל טוב, איך היא?" שאול "ממממ." דוד "מתוקה?" שאול "ממממ," דוד "משגעת?" שאול נענע בראשו וענה "ממממקרוקאית." דוד "בת כמה היא?" שאול "בת שששבעה עשרה." דוד "יופי. אז מה אתם עושים?" "ההההלכנו לללללטייל וקקקקנתי לה פפפפפ," דוד "פרחים?" "פפפפפ"

מחזאות כפיים סוערות לחוה, "קראו כולם." "דרך אגב, עכשיו נזכרתי במס הכנסה. מה אתה אומר בועז?", "שאל אברי את חברו "אולי גם אותנו יזמינו למס הכנסה ויחקרו מיין היה לנו הכסף לבילויים?" "תנוה דעתך, "אמר בועז "א) אנו שכירים שכל פרוטה של ההכנסה שלנו רשומה בספרים שלהם, ו-ב) יש לנו כסוי על הכסף שקיבלנו, שמקורו ממתנות מאת הקרובים והידידים שלנו לחתונה. אנחנו לא הראשונים עם הבעיה. אנו קטנים מאוד ביחס לבני עשירים שמקבלים 'מתנות' במאות אלפי שקלים. אני לא יודע איך הם מסתדרים עם זה עם שלטונות המס. אך אומרים זו דאגה של העשירים."

ברגע זה צלצל פעמון האנייה והכרוז הזמין את האורחים לסעודת ארוחת הצוהריים. "כולם לאבוסים!" קרא בועז "מחר נמשיך לספר בדיחות." הם עלו לחדר האוכל של האנייה שהיה מפואר ביותר. הם לקחו שולחן שלם לעצמם. על השולחן היו מבחר מעדנים, כל מה שטוב לפה ולעיין. "תאמינו לי," אמר בועז "הייתי חותם לבקר פה לפחות פעם בשנה." "תתחתן כל שנה ותוכל לבוא," העיר אברי באירוניה, וכבר התכונן לחטוף זפתה מזיוה, אך הפעם היא לא הרביצה לו, רק הוציאה כלפיו לשון ארוכה "אאאאה! זה מאוד מצחיק." "אני לא יודע איזה מתנה לקנות לרסקי?" אמר בועז "תקנה לו שעון זהב ועט נובע, הציע אברי. ושוב זיוה עשתה אליו איזה תנועה, כאילו הוא לא נורמלי. "אולי הוא התכוון לעט 'נובה'?" שאל בועז "חיה 'עזבי אותו," היא אמרה לזיוה "אני כל כך מצטערת שאת לא מבינה את הומור שלו." "לדעתי, אתה צריך לקנות לו כלבה," הציעה זיוה. "מספיק לנו לעת עתה כלב אחד," השיב בועז "אם צריך יש לו חברה, פינקי אצל החבר שלי, אך למה שאתם לא תקנו כלבה?" הוא שאל את אברי. במקומו ענתה חיה "לא כלבה, לא חתול, לא פיל, ולא ג'ירפה." "מספיק לה חמור אחד..." לעג אברי "אתה אמרת," הגיבה חיה "בכל אופן אנחנו לא צריכים שום חיות בבית עכשיו. אולי אם פעם יהיה לנו בית עם חצר אז נקנה כלב, ואולי נקבל גור מכם." "אין בעיה," ענה בועז.

בערב שני הזוגות יצאו לטייל על הסיפון, אחר כך התיישבו על ספסל שהיה ממוקם בירכתי האונייה והתבוננו באין סוף של המים ובשולב הגלים שהאונייה יצרה בדרכה. בשמיים חצי ירח שלח אליהם את אורו החיוור. הם ישבו שם מחובקים שעה ארוכה. את השקט הפר בועז שאמר "אני נזכר עכשיו בסיפור של אימא שלי, איך שהם הגיעו לארץ אחרי סבל והרפתקאות אין סוף על ספינת מעפילים. בספינה הייתה צפיפות איומה, לא היה להם אוכל רק שימורים של בשר מתוק וגבינות מלוחות, אך בעיקר לא היה להם מיי שתייה. אמי, שהיא ראתה אז בפעם הראשונה את הים, סיפרה שהיא לא יכלה לתאר לפני כן, איך בתוך כמות אדירה של מים אדם יכול להיות כל כך צמא. אך, "נאנה בועז "יש אנשים רבים בארץ שסבלו מאוד לפני שיכלו להגיע לחופיה של 'הארץ המובטחת.' "לעומתם, יש אנשים שעושים את הכל כדי לברוח מהארץ." התריס אברי "נכון," ענה בועז "פוליטיקאים חסרי חזון, שאפתניים, קצרי ראות וגם בעלי אמונות משיחיות הורסים אצלנו כל חלקה טובה." "תשמע," אמר אברי "ראיתי בערוץ 2 בטלוויזיה סדרה מאלפת של חיים הכט. הכותרת שלה הייתה 'מכרכור לסינגפור', אני אומר לך השתכנתי מהטיעונים שלו; שיש לנו ארץ נהדרת ויש לנו מוחות מעולים, אפילו גאוניים. יש לנו פוטנציאל אדיר של כוח אדם ומשאבים שיכולים להעלות אותנו לרמה של אחת הארצות המפותחות והמתקדמות ביותר בעולם. אך, כפי שאתה אומר, פוליטיקאים קטני אמונה, הביורוקרטיה סבוכה וגם השחיתות שפושה בקרבנו מונעת את זה." "אם זה היה תלו בי," המשיך אברי "הייתי מזמין הנה את נשיא הקשיש של סינגפור, מה שמו? משהו 'לי קואן יו', איש מקסים ונעים הליכות, והייתי נותן לו סמכויות בלתי מוגבלות למשך חצי שנה. אם הוא היה יכול להתגבר על קשיים, לא בהרבה פחותים מאשר לנו יש בארץ, והפך את סינגפור לארץ יפה, מודרנית ומתקדמת, אני מאמין שהוא היה יכול לעשות גם את זה פה. העם אצלנו שואף למנהיג חזק וסמכותי." סיים אברי

"אולי מספיק עם הפוליטיקה," אמרו הבנות "אנחנו בירח הדבש שלנו. אז תפסיקו עם זה ותחליפו את הדיסק." "הבנות צודקות," אמר בועז "מעכשיו ועד שנחזור הביתה, אף מילה על פוליטיקה." בקושי סיים את דבריו כשמרחוק, כנראה ממועדון הלילה של האונייה, נשמעו צלילים של מוסיקת ריקודים. זיוה קמה הראשונה "נו חברה, די מהפטפוטים, הגיע הזמן לחליץ קצת את העצמות. בואו לרקוד." "לפקודה קדימה צעד!", אמר אברי וכולם שמו את פעמיהם כיוון המועדון. בפנים במועדון כבר רקדו עשרות זוגות והם הצטרפו אליהם בחווה. זיוה, מי שתמיד הצטיינה בעודף מרץ שיגעה את כולם. כשהתזמורת התחילה לנגן איזה ריקוד רוק קצבי, היא ובוועז באו אל המעגל הפנימי של הרוקדים והפליאו בתנועותיהם הסוערות את כל הנוכחים. האחרונים מחאו להם כפיים בקצב ועודדו את הזוג. בתום הריקוד קהל הסובבים הודה לשניים במחזאות כפיים. אברי וחיה הצטרפו אחר כך לריקודים שקטים יותר.

אולם פנינת הטיול חיכתה להם בעיר ברצלונה, עיר סואנת, אחת הערים המעניינות והיפות של ספרד. רחובות רחבי ידיים, תנועה של אלפי כלי רכב חדישים, בתים מעוצבים בסגנון ספרדי טיפוסי וציורי. חניות מלאי כל טוב, בוטיקי אופנה עם הסטייל הפריסאי האחרון, נשים שחורי שער, תמירות ופיפיות, ו—המון, המון תיירים מכל העולם. "אה—כמה זה יפה כאן!", "התלהבה זיוה" הייתי מוכנה להישאר פה עוד חודש." "אנחנו עוד נגיע לכאן," ניחם אותה בועז. "הערב אנחנו נבקר במועדון לילה מפורסם. אומרים יש שם הופעות של ריקודים ספרדיים מקוריים.

ואכן, בערב, שזה היה האחרון שלהם לפני שחזרו ארצה, הם בילו בכיף לא נורמלי. רקדו לצלילי תזמורת אנדלוזית בלוויית גיטרות וקסטאני'טות. חזו בריקודי פלמנקו ופסהדובלה סוערים בביצוע של זוג רקדנים מקצועיים, האזינו לשירתה המסלסלת של זמרת ספרדייה, וגם לכמה שירי 'פדו' פורטוגליים. שתו יין אדום, אדום, כדמם של השוורים הספרדיים. אחר כך רקדו עד השעות הקטנות של הלילה. בסוף לקראת עלות השחר, שיכורים, מסטולים ומתנדנדים, הם לקחו מונית שהחזיר אותם לאונייה. כשקמו למחרת בבוקר, עייפים מרוב הבינוניים, השעה כבר הייתה קרוב ל-11, אונייה כבר הייתה בדרכה חזרה לארץ. לאחר שקפצו לבריכה להתרענן, שחו ושיחקו קצת טניס, הם הלכו לאכול ארוחת צוהריים. היה להם עוד כיומיים הפלגה חזרה לארץ והם ציפו בכיליון עיניים להתראות עם הוריהם וקרוביהם. התחנה האחרונה שהאונייה עגנה, לשם תדלוק בדרכה לארץ, הייתה נמל ולטה שבאי מלטה. הנוסעים הורשו לרדת שם לשעתיים בלבד. הייתה שם חנות גדולה של DUTY FREE אך הם כבר היו מוגבלים בכסף, ובמחוז' לרצועה חדשה עבור רקסי הם לא קנו דברים, פרט לכמה חבילות ממתקים לכבוד את האורחים. הם חזרו לאונייה שלאחר זמן קצר הרימה עוגן והפליגה 'בפול גו' לכיוון נמל חיפה.

הם שוב עלו לסיפון ובוועז אמר יש להם עוד מספיק זמן לספר צ'זבטיים, אך אנא מכם, אל תתייחסו ברצינות לכל ההלצות של אברי." "לפני כן הייתי רוצה לשאול אותך בועז" אמרה זיוה "איפה השארת את רקסי, אצל הוריק'?" "לא, הפעם ביקשתי את עמוס לארח את רקסי אצלו, שגם רקסי ופינקי 'עשו חיים', לא רק אנחנו..." "טוב עשית," ענתה זיוה "ומתי אפשר לצפות לגורים?" היא שאלה "בקרוב, בקרוב. נו אז איפה הבדיחות החדשות שלכם?" שאל בועז. חוה הייתה הראשונה שהצביעה "טוב, זה מהצבא. זו לא בדיחה חדשה אבל טובה:

שני חיילים שמרו בעמדה בלילה אי שם בגבול. בביקורת פתע מפקדם הפתיע אותם ומצא שאחד החיילים ישן. הוא העיר אותו ואמר לו 'אתה מודע לזה שלהדרם בשמירה זאת עבירה חמורה!' החייל "המפקד אני לא אשם. חברי לעמדה סיפר לי כל הלילה סיפורים על הצלחותיו עם נשים..." "יופי של בדיחה" אמר אברי. נו מי עוד? זיוה הצביע "גם כן מהצבא" היא אמרה

✂ במחנה טירונים אי שם בארץ נערכו הכנות ליום העצמאות הקרובה. הרס"ר, בעל מבנה גוף ענק, עם שפם שחור ומסולסל פיקד על החניכים. 'המחלקה קדימה צעד, שמואל, ימין, שמואל, שמואל, ימין שמואל. המחלקה עמוד. שמאלה פני, ימינה פני, אחורה פני. עמוד נוח, עמוד דום, עמוד נוח, עמוד דום, עמוד דום, עמוד דום'. אחד החיילים הרים את קולו 'אולי המפקד יחליט פעם אחד, עמוד נוח או עמוד דום...?' "

"גם לי יש משהו מהצבא," אמר בועז "זה קרה ביפן לאחר מלחמת העולם השנייה. במחנה אימונים צבאי, אי שם ביפן נערך מפגן ראויה ענק. לאירוע הזה יפן הזמינה נספחים צבאיים ממדינות רבות. בין השאר בנו שם מגדל צניחה גדול שהתנשא לגובה של 50 מטר, ממנו קפצו חיילים לאימוני צניחה. קולונל יפני קשוח רצה להרשים את עמיתו האמריקאי על חומרת המשמעת המוחלטת הנהוגה אצלם. לצורך זה פקד על אחד החיילים שעבר במקרה בסביבה. "עלה על המגדל ותקפוץ למטה, בלי מצנח!". החייל הזדעזע לשמע הפקודה האכזרית, אך לא אמר דבר. הוא הצדיע, עלה על המגדל וקפץ אל מותו. "נו, מה אתה אומר?" שאל היפני את עמיתו בגאווה. הלה כחכה ואמר "אני אומר שאצלנו אין אידיוטים כאלה..."

"נו אברי, לך לא נשאר זיכרונות מהווי הצבאי שלך?" "דווקא כן," הוא אמר מבויש כמעט "אז ככה: 'אומרים שמפקד % 100 לא בסדר, זה שעובד כמו חמור ושום דבר לא בסדר. מפקד % 50 לא בסדר שעובד כמו חמור והכול בסדר. מפקד % 100 לא בשלם עושה שום דבר ושום דבר לא בסדר. מפקד % 50 בסדר, זה שעובד כמו חמור והכול בסדר. מפקד % 100 בסדר שלא עושה שום דבר והכול בסדר..." "מחזאות כפיים סוערות לאברי צעקו כולם.

"מי עוד?" שאל בועז זיוה הצביעה. "קדימה זיוה" "טוב," היא אמרה "אין לזה כל קשר לצבא. לחנות תקליטים גדולה נכנס צעיר. הוא ניגש לזבנית ואמר לה: 'שמעתי ברדיו שיר נפלא.' "מה שם השיר ומי שר אותו?," שאלה הזבנית. הצעיר 'אינני יודע, אבל תשמעי,' אמר והתחיל לשרוק את המנגינה בשריקה

צורמנית ומזויפת. אחרי כמה זמן הזבנית אמרה לו 'אני לא יודעת, אך הקולגה שלי בוודאי תדע.' היא קראה לזבנית השנייה. גם היא שמעה ועשתה פרצופים. 'תשמע, אני לא מכירה את השיר, אך יש פה בחור שאין שיר בעולם שהוא לא מכיר.' היא עזבה אותו וקראה לבחור. הוא אמר 'גם אני לא יודע, אך המנהל שלנו בטח יודע.' הוא קרא למנהל והצעיר שוב שרק באוזנו את המנגינה. 'מצטער', אמר המנהל גם אני לא מכיר, אבל שמע, תחזור בעוד חודש, ואם השיר הזה הוא באמת כל כך מוצלח, אז גם הציפורים על העצים ישירו אותו...!"

"טוב", אמר בועז "יש לי עוד משהו שהייתי צריך לספר לכם עוד לפני הנסיעה, אך גם עכשיו זה לא מאוחר. הוא הוציא מכיסו דף נייר מקומט החל לקרא: 'הוראות שימושיות להתנהגות נכונה שיוצאים לחו"ל'."

והנה העצות שהם נותנים לכם:

'בהודו תחיה כמו ההודים, בגרנלנד, כמו האסקימואים. בלונדון תחבוש מגבעת, בניו-יורק תלבש סמוקינג. בעיראק תחבוש כפייה, בסקוטלנד תלבש חצאית, במקסיקו תחבוש סומבררו. בוינה תוכל שניצל, בבודפשט גולש, בתימן ג'נון, בישראל פלפל. ברומה תרקוד טרנטלה, במדריד טנגו, בטרינידד צ'ה, צ'ה, צ'ה, בברזיל סמבה ובארץ הורה. בצרפת תיסע בטיי-גיי-ויי, ברוסיה על טרויקה, בסין על ריקשה. בהודו תרכב על פיל, בלוב על גמל, באוסטרליה על בת היענה, בטנזניה על גב תנין...באנגליה תקפיד לנסוע בצד שמואל של הכביש, בדרכים של בנגלה-דש סע לאט, על האוטוסטרדה בגרמניה סע מהר, ברומניה סע איך שאתה רוצה. ובכבישי הארץ אל תהיה צודק, תהיה מניאק...! כך לפחות אומר דודו טופז."

הבדיחות הלכו ואזלו להם, ואז חוה אמרה "די, תשמרו קצת בדיחות לפעם הבאה. בואו נלך לטייל על האנייה, יש פה הרבה דברים מעניינים. הם עברו שתי וערב, לאורכה ולרוחבה של האונייה הגדולה וביקרו בכל המתקנים, אפילו נכנסו לחדר המכונות. זה לא היה להם קל, אך זיווה קרצה קריצה סקסית לאחראי במקום והוא נתן להם לרדת לחדר המכונות "רק לזמן קצר בבקשה, אם הקפטיין יבוא ויראה אתכם פה, יזרקו אותי ישר לים. "טוב", אמר אברי "החוף של הארץ כבר לא רחוק מפה, אתה תוכל לשחות הביתה..."

השעות חלפו ועברו להן ולקראת ערב הם הבחינו מרחוק ברצועת קו החוף. ככל שהאנייה התקרבה יותר לנמל חיפה, כך גברה התרגשותם של כל הנוסעים. במזה הנמל צבאו המון אנשים שגם הם חיכו בקוצר רוח להתראות עם קרוביהם, רבים מהם החזיקו בידיהם זרי פרחים. לאחר חצי שעה האנייה תקעה עוגן בנמל חיפה והתיירים הורשו לרדת ממנה. מייד אחר כך הם עברו ביקורת של אנשי משמרת הגבולות. כשהחברה נפגשו עם קרוביהם היו שם מחזות של שמחה והמון נשיקות. פתאום זיווה ראתה ששני כלבים מתקרבים אליה קשורים ברצועות שעמוס החזיק בידיו. באחד היא מיד הכירה את רקסי ושנייה כנראה הייתה הכלבה פינקי עם בטן גדולה ופטמות נפוחות. סימן שהיא הייתה לפני המלטה. זיווה התנפלה על רקסי, חיבקה ונשקה אותו וצעקה "הכל בגללך, הכל בגללך, רקסי. אתה השדכן הכי טוב בעולם! אבא ואימא, יש לנו סיפורים מפה ועד הודעה חדשה. ראינו ושגענו את כל העולם." "בעיקר היא שיגעה אותנו" הוסיף אברי. "נו חברה" אמר בועז "חשבתי שהשאריתם את כל היריבויות שלכם על האונייה. עכשיו תעשו 'שולם' וחדלו מהשטויות. אחרת אגיד לרקסי שיטעם 'ביס' מהישבן שלכם..."

"רוגז, רוגז מעולם. שולם, שולם לעולם"

וזה הסוף חברה. מקווה שנהניתם. ודרישת שלום חמה לכל חובבי הכלבים ובמיוחד לרקסי ולפינקי. שלכם זאב בר אילן.

לקוראי הספר "רקסי

השדכנית"

בימים אלה השאלתי בספריית הוידאו סרט חמוד הנושא את השם 'בלשים על 4' בהשתתפות השחקן המצוין, ג'יימס בלושי ובן זוגו ההולך על ארבע- ג'רי לי. הסרט הוא קומדיה משעשעת ומלא אקשן. מאוד נהניתי לראות אותו וחושבני שגם מהספר שלי אפשר היה לעשות סרט טוב, עלילתי ומשעשע, לו רק אפשר היה למצוא בארץ שחקנים, במאים, מאמנים מצוינים כאלה, ובעיקר וכלב כזה פיקח, זריז ממושמע ומאולף כמו כלב הזאב שמופיעה בסרט הזה.